

www.biblijski-vjernici.com

www.biblijski-krscani.com

www.messagehub.info

www.vjerujznaku.com

7. POGLAVLJE SARDSKO CRKVENO DOBA

Otkrivenje 3, 1 - 6

"I anđelu crkve u Sardu napiši: Ovo govori Onaj koji ima sedam Duhova Božjih i sedam zvijezda. Znam tvoja djela: imaš ime da si živ, a mrtav si. Bdij i ojačaj ono što je ostalo, što samo što nije umrlo. Jer ne nađoh tvoja djela savršenim pred Bogom. Sjeti se, dakle, kako si primio i čuo, pa to čuvaj i pokaj se! Ne budeš li dakle bdio, doći ću na tebe kao lopov, i nipošto nećeš znati u koji ću sat doći na tebe. Imaš čak i u Sardu nekoliko imena onih koji nisu okaljali svoje halje. Oni će hodati sa Mnom u bjelini jer su dostojni. Onaj tko pobijedi, on će biti odjeven u bijele halje i nipošto neću izbrisati ime njegovo iz Knjige života; i priznat ću ime njegovo pred Ocem Svojim i pred Njegovim anđelima. Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama!"

SARD

Sard je bio glavni grad drevne Lidije. Prešao je iz ruku lidijskih monarha Perzijancima i otuda Aleksandru Velikom. Opljačkao ga je Antioh Veliki. Zatim su pergamski kraljevi uspjeli vladati dok nisu preuzeli Rimljani. U vrijeme Tiberija, bio je opustošen potresima i pošastima. Danas je gomila ruševina i nenastanjen.

Ovaj je grad trgovački nekad bio vrlo važan. Plinije je rekao da je ovdje izumljena vještina bojanja vune. Bio je središte bojanja vune i tkanja tepiha. Imao je priličnu količinu srebra i zlata u tom području i kažu da su prvo tamo kovani zlatni novčići. Također je imao tržnicu robljem.

Religija ovog grada bila je nečisto proslavljanje božice Kibe. Još se mogu vidjeti masivne ruševine hrama.

Sjetit ćete se da sam u pergamskom dobu spomenuo da je babilonska koncepcija "majke i sina" znana kao Semiramida i Ninus, postala Kibela i Deoius Azije. Osobine pridružene ovima dvoje vrlo su prosvjetljujuće dok ih promatramo jedne uz druge.

On je bio bog sunca, a ona božica mjeseca.

On je bio gospodar neba, ona kraljica neba.

On otkrivatelj dobrote i istine, ona blagosti i milosti.

On posrednik, ona posrednica.

On s ključem koji otvara i zatvara vrata nevidljivog svijeta, a ona s identičnim ključem čineći isto.

On kao sudac mrtvih, ona kao ta koja stoji uz njega.

On je bio ubijen, podignut i uzašao u nebo, nju je tamo tjelesno odnio sin.

Dakle, u Rimu je ovom istom bogu dana titula našeg Gospoda: on je nazvan Sinom Božjim, dok je ona nazvana majkom Božjom.

Dakle, to je ono što smo našli tamo natrag u druga dva doba gdje je koncepcija "majke i sina" poprimila takve ogromne razmjere. Ali primijetite sada da baš kao što je bilo natrag u Babilonu da je proslavljanje sina počelo opadati u korist proslavljanja majke, tako je ona doslovce počela uzimati sinovo mjesto. U ovom dobu vidimo da je sardsko pogansko proslavljanje bilo proslavljanje žene. Samo Kibele, ne Kibele i Deoiusa. Majka je doslovce uzela sinovo mjesto i obdarena zaslugama Božanstva. Ne treba se ništa drugo nego proći njezine razne titule i sjetiti se krasnih osobina koje je rimska crkva dala Mariji da bi se razumjelo odakle je došla religija ovog doba.

Dok sam istraživao ovo proslavljanje Kibele, dvije su mi stvari izrazito upale u oči. Jedna je bila činjenica da je ona nosila ključ kao Janus što joj je dalo isti autoritet kao Janusu (ključ neba i zemlje i tajni) i činjenica da su se štovatelji bičevali dok iz njihovih tijela nije šiknula krv, što upravo danas čine katolici koji misle da pate poput Gospoda.

Činjenica da je ovo doba prvog pravog raskida s papinskim Rimom koji je zapravo cvjetao bez sumnje je prouzročila da proročica Jezabela ojača i naglasi svoju doktrinu marijanstva u odlučnom otporu protestantima koji su joj poricali ma bilo koji udio u planu spasenja, osim njezine milosti u Boga kao djevice izabrane da rodi Dijete. Dok je Luther razjašnjavao doktrinu opravdanja vjerom, oni su se držali djela, pokore, molitvi i drugih sredstava koja nisu po Pismu. I dok su oslobođeni kršćani slavili Sina, rimokatolici su povećali svoje obožavanje Marije dok u dvadesetom stoljeću (nasuprot većini visoko pozicioniranih rimskim teologa) papa Pio nije doslovce uzvisio Mariju do glorifikacije u uskrsnom tijelu. Ta je doktrina apsolutno babilonska doktrina sina koji nosi majku tjelesno u nebo.

Nije čudo da se ovo peto doba točno slaže s drugim dobima i tako će činiti dok ne završi u ognjenom jezeru gdje su bludnica i njena djeca ubijena u drugoj smrti. Tu je to, marijanstvo, proslavljanje Kibele. Usput, jeste li znali da je Kibela bila Aštarta kojoj je Jezabela bila svećenica i razvratnim obredima koje je vodila prouzročila da se Izrael spotakne? Da, eto tko je ona bila u Bibliji.

DOBA

Sardsko ili peto crkveno doba trajalo je od 1520. do 1750. godine. Obično se naziva dobom reformacije.

GLASNIK

Glasnik ovom dobu najpoznatiji je glasnik svih doba. On je bio Martin Luther. Martin Luther je bio briljantan učenjak blage naravi. Studirao je da bude odvjetnik kad ga je dugotrajna bolest i smrt bliskog prijatelja potakla da se uozbilji naspram duhovnog stanja svog života. Ušao je u augustinski samostan u Erfurtu 1505. godine. Tamo je studirao filozofiju i također Riječ Božju. Živio je život najstrože pokore, ali sva vanjska djela nisu mogla izagnati njegov osjećaj grijeha. Rekao je: "Mučio sam sebe do smrti da bih sklopio mir s Bogom, ali bio sam u tami i nisam ga našao." Generalni vikar njegovog reda, Staupitz, pomogao mu je steći razumijevanje da će njegovo spasenje morati biti iskustvo unutarnjeg djela, a ne ritual. S ovim je ohrabrenjem, tražio dalje Boga. Kasnije je postao svećenik. Dotad još nije bio spašen. Postao je oduševljen i dubokouman proučavatelj Riječi i velikih postojećih teoloških djela. Bio je tražen kao učitelj i propovjednik zbog svoje dubine znanja i velike iskrenosti. Da bi ispunio zavjet koji si je dao, otišao je u Rim. Tamo je vidio uzaludnost nametnutih djela crkve koja su trebala donijeti spasenje i u srce ga je pogodila Riječ Božja: "Pravednik će živjeti po vjeri." Na njegovom povratku kući njegov je um preplavila evanđeoska istina ovoga citata Pisma i bio je oslobođen od grijeha i rođen u kraljevstvo Božje.

Uskoro nakon toga je promaknut u doktora teologije i stavljen u službu "da sav svoj život posveti proučavanju i da vjerno tumači i brani sveto Pismo". On je to činio i s takvim efektom da je njegovo srce i da su srca onih oko njega bila duboko učvršćena u istini Riječi. Riječ je ubrzo došla u otvoren sukob sa zlouporabama crkvenih vjerovanja i doktrina.

Stoga, kad je Lav X postao papa i John Tetzal došao prodavati oprost za grijeh, Luther nije imao izbora nego ustati protiv ovog učenja koje je protiv Pisma. Prvo je protiv toga grmio s propovjedaonice, a zatim je napisao svojih poznatih 95 teza koje je 31. listopada 1517. godine prikucio čavlima na vrata crkve dvorca.

U kratko je vrijeme Njemačka bila u plamenu i krenula je reformacija. Dakle, neka se zapamti da Martin Luther nije bio jedini koji je protestirao protiv Rimokatoličke crkve. On je bio samo jedan od mnogih. Drugi su poricali papama njihovu samododijeljenu svjetovnu i duhovnu moć i čak je među papama bilo manjih privremenih reformi. Da, postojali su mnogi drugi koji su pokretali pitanja, ali je u slučaju Luthera bilo zrelo Božje vrijeme za nedvojbenu pokret koji će biti početak obnove crkve do izlijevanja Duha Svetoga mnogo kasnije.

Dakle, sam Martin Luther bio je senzitivan Duhom ispunjen kršćanin. Nedvojbeno je bio čovjek Riječi jer ne samo da je imao duboku strast da je proučava, već i da je učini dostupnom svima da bi svi mogli živjeti po njoj. Preveo je Novi zavjet i dao ga narodu. Sam je napravio taj naporan posao, ispravljajući odlomak i do dvadeset puta. Oko sebe je okupio skupinu hebrejskih učenjaka među kojima su bili Židovi i preveo Stari zavjet.

Ovo golemo Lutherovo djelo još uvijek je djelo na kojem se zasnivaju sva sljedeća djela Pisma u Njemačkoj.

Bio je moćan propovjednik i učitelj Riječi i insistirao je, naročito u svojim prvim godinama javne istaknutosti, da je Riječ jedini kriterij. Stoga je bio protiv djela kao sredstva spasenja i krštenja kao sredstva obnove. Naučavao je posredništvo Krista mimo čovjeka, kao što je bila izvorna i pentekostalna koncepcija. Bio je čovjek koji se mnogo molio i naučio je da što je više posla morao obaviti i što je jače bio pritisnut vremenom, to je više svoga vremena dao Bogu u molitvi da bi osigurao zadovoljavajuće rezultate. Znao je što je to boriti se s đavlom i kažu da mu se jednog dana Sotona vidljivo pojavio, a on je na njega bacio tintarnicu, naređujući mu da ode. Drugi put su k njemu došla dva fanatika da ga nagovore da im se pridruži u protjerivanju svih svećenika i Biblija. Proniknuo je duha u njima i ispratio ih.

O dr. Martinu Lutheru je u Sauerovoj povijesti, svezak 3, 406. stranica, zabilježeno da je bio "prorok, evanđelista, govoritelj u jezicima, tumač, u jednoj osobi obdarenoj sa svih devet darova Duha".

Ono što je potaklo njegovo srce po Duhu Svetom i što je bila mala zelena mladica koja je označavala da se istina vraćala crkvi kao što je bila znana na Pedesetnici, bila je doktrina opravdanja: spasenje milošću odvojeno od djela. Priznajem da dr. Luther nije vjerovao samo i propovijedao samo opravdanje, ali to je bila njegova glavna tema kao što je uistinu i morala biti zato što je to osnovna doktrina istine Riječi. On će biti zauvijek poznat kao instrument u Božjoj ruci koji je oživio ovu istinu. Bio je peti glasnik, a njegova je poruka bila: "PRAVEDNIK ĆE ŽIVJETI PO VJERI." Zasižno priznajemo da je on znao i naučavao da trebamo ići iz vjere u vjeru. Njegovo čudesno razumijevanje suvereniteta, izabranja, predodređenja i drugih istina pokazuje da je bio velik čovjek u Riječi, ipak ponovno kažem, kao i povjesničari, Bog ga je upotrijebio da ljudima donese Božje mjerilo protiv djela: "Pravednik će živjeti po vjeri."

Dakle, kao što sam već spomenuo, ovo su doba povjesničari nazvali razdobljem reformacije. To je sasvim točno. To je ono i bilo. Moralo je biti to jer je Martin Luther bio reformator, ne prorok. Dakle, znam da ga knjiga povijesti naziva prorokom, ali to ne znači da je knjiga povijesti u pravu jer nema zapisa da je Martin Luther kvalificiran kao istinski Božji prorok u veličanstvenom biblijskom smislu te riječi. On je bio divan učitelj s nekim od očitovanja Duha u svom životu i mi zahvaljujemo Bogu za to. Tako on nije mogao voditi crkvu natrag cijeloj istini kao što bi učinio čovjek poput apostola Pavla koji je bio oboje, apostol i prorok.

Dakle, kako je vrijeme odmicalo nalazimo veliku promjenu u načinu na koji je vodio stvari u koje je bio uključen. Isprva je bio toliko blag, toliko neustrašiv, toliko postojan i neprestano je čekao na Boga da riješi probleme. Ali su onda pod njegovu zastavu počela dolaziti ogromna mnoštva. Njihova svrha nije bila istinski duhovna. Već su imali političke motive. Željeli su slomiti papin jaram. Nije im se sviđalo slanje novca u Rim. Ustali su fanatici. Ubrzo je bio uvučen u političke stvari i odluke koje su se zapravo nalazile izvan oblasti crkve osim što je crkva kroz molitvu, propovijedanje i ponašanje mogla podići mjerilo da se na njega obrati pozornost. Ovi su se politički problemi povećavali dok nije bio stjeran u neodrživ položaj posredovanja između plemića i seljaka. Njegove su odluke bile toliko pogrešne da je došlo do ustanka i ubijene su tisuće. Namjeravao je dobro, ali jednom kad si je dopustio da se ponovno zaplete u crkveno-državno evanđelje, morao je žeti vihor.

Ali usprkos svemu tome, Bog je koristio Martina Luthera. Neka se ne kaže da su njegove namjere bile pogrešne. Neka se samo kaže da su njegove prosudbe iznevjerile. Uistinu, kad bi se luterani mogli vratiti njegovom učenju i služiti Bogu kao što Mu je služio ovaj dobrohotni brat, tada bi ti ljudi zasigurno bili na čast i hvalu velikom Bogu i Spasitelju, Isusu Kristu.

POZDRAV

Otk. 3, 1: "Ovo govori Onaj koji ima sedam Duhova Božjih i sedam zvijezda."

Još nam jednom, kao u prethodna četiri doba, Duh otkriva našeg dobrohotnog Gospoda izlažući Njegove divne osobine. Ovaj put Ga, dok On stoji posred crkve, vidimo kao Jednog sa sedam Duhova Božjih i sedam zvijezda. Znamo tko su sedam zvijezda, ali morat ćemo pronaći na što se odnosi sedam Duhova.

Ova se ista fraza nalazi četiri puta u knjizi Otkrivenja. U Otk. 1, 4: "Od sedam Duhova što su pred prijestoljem Njegovim." Otk. 3, 1: "Ovo govori Onaj koji ima sedam Duhova." Otk. 4, 5: "Iz prijestolja izlaze munje i gromovi i glasovi; i sedam baklji ognjenih gori pred prijestoljem, to su sedam Duhova Božjih." Otk. 5, 6: "I pogledah, kad gle, posred prijestolja i četiriju bića, i posred starješina Janje stajaše kao zaklano, imajući sedam rogova i sedam očiju, što su sedam Božjih Duhova poslanih po svoj zemlji."

Ponajprije, sigurno znamo da ovi stihovi ne uče novu i suprotnu doktrinu Ivanu 4, 24a: "Bog je (jedan) Duh." Već je ovo kao 1 Kor. 12, 8 - 11 gdje nalazimo JEDNOG DUHA koji se očituje na DEVET načina. Stoga znamo da sedam Duhova Božjih znači da je to jedan te isti Duh koji izlazi na sedmerostruki način. Dakle, u Otk. 4, 5 ovih je istih sedam Duhova nazvano "bakljama ognjenim koje gore" pred Gospodom. Budući da Ivan nije u Otkrivenju nikada koristio ništa osim starozavjetnih simbola, idemo do Starog zavjeta i iz Izr. 20, 27 nalazimo da "je baklja Gospodnja duh čovječji." Nalazimo da su ovih sedam Duhova povezani s čovjekom. Ivan Krstitelj je u Ivanu 5, 35 nazvan "svjetiljka koja gori" što bi zapravo trebalo biti prevedeno kao "baklja koja gori". Ponovno je u Otk. 5, 6 sedam Duhova identificirano kao sedam očiju. U Zah. 4, 10: "Jer, tko će prezreti dan skromnih početaka? Oni će se radovati i vidjet će olovni visak u ruci Zerubabelovoj s tih sedam, oni su oči Gospodnje." Vrlo je očito da se riječ "oni" odnosi na ljude. Stoga, vidimo da su oči Gospodnje u ovom slučaju ljudi - naravno, oni će biti pomazani ljudi, puni Duha Svetoga jer Božje službe nisu u sili ljudi, već Duha Svetoga. *Povezujući naše pronalazke iz Pisma očito je da se sedam Duhova Božjih odnosi na neprekidnu službu istog Duha Svetoga u životima sedmorice ljudi s kojima se Bog vrlo blisko poistovjećuje.* Oni su Njegove oči i oni su Njegove baklje. Lako se može vidjeti tko su ovih sedmero ljudi jer ih sljedeća fraza naziva sedmorim zvijezdama koje su nam već znane kao sedmorica glasnika sedmorim dobima. Kako je to lijepo. Vidite, zvijezdi je određeno da odražava svjetlost po noći jer je sunce otišlo. Upravo je tako glasnik (tipiziran kao zvijezda) svakom dobu imao odražavati svjetlo Sina. *Svi oni su to činili po Duhu Svetome.*

Pavao je bio prvi glasnik, a on je rekao u Gal. 1, 8 da ako bi bilo koji anđeo, bilo koji glasnik, bilo koji namjesnik, bez obzira tko on bio, ako bi propovijedao bilo koje drugo evanđelje od onoga kojeg je propovijedao Pavao, neka je proklet. Pavao je znao da će nakon što on ode ući okrutni vuci. Znao je da se sam Sotona mogao pojaviti kao anđeo svjetlosti, stoga koliko više mogu njegovi propovjednici. Tako upozorava da bi ovo Evanđelje uvijek bilo isto. Dakle, Pavao je krstio u Isusovo Ime i ponovno krstio kad ljudi nisu bili tako uronjeni. Postavio je crkvu u red i naučavao pravilnu uporabu darova Duha i potvrdio da oni trebaju ostati u crkvi dok Isus ne dođe. Stoga će sljedeći glasnici, svih preostalih šest, po istom Duhu Svetom gorjeti istom vatrom i svijetliti istim svjetlom Evanđelja Isusa Krista i pratit će ih znamenja. Je li Irenej zadovoljio uvijete? Jest. Je li Martin Luther? Sasvim sigurno. Je li Wesley? Jest, zaista, on je imao veliku službu i čak se molio za svog konja da ozdravi i ozdravio je. Eto. Sedam crkvenih doba i sedam glasnika koji su bili slični, a Pavao je proglasio prokletstvo na bilo koga tko je rekao da je glasnik, a imao drugačije evanđelje i živio u drugačijem svjetlu.

Dakle, uklapa li se ta moja posljednja izjava u ostatak Riječi? Da. U Riječi kaže da ako tko doda ovoj knjizi ili oduzme od nje Bog će na njega poslati zla i suditi ga na osudu. Bog je rekao: "Ja ću dodati zla napisana u ovoj knjizi ili ću mu oduzeti udio na Knjigu života." Otk. 22, 18.

Tako vidimo da se sedam Duhova zapravo odnose na jednog Duha Božjeg koji čini volju i Riječ Božju u različitim generacijama. Želio bih to ilustrirati iz Riječi. Duh je Božji bio moćno nad Ilijom. Zatim je taj isti Duh sišao na Elizeja s dvostrukim efektom. Zatim se stoljećima kasnije isti Duh, kojeg mi nazivamo Ilijinim duhom da bi opisali Njegovu službu, vratio na Ivana Krstitelja. Jednog će dana taj isti Duh identificiran istom vrstom službe sići na čovjeka za kraj poganskog crkvenog doba. Ponovno: Pismo kaže da je Bog pomazao Isusa iz Nazareta Duhom Svetim i snagom i On je prošao čineći dobro, iscjeljujući sve kojima je ovladao đavao. Kad je Isus otišao, rekao je Svojim učenicima da ostanu do Pedesetnice kada će se isti istijani Duh koji je bio na Njemu vratiti i spustiti na njih i ispuniti ih. Tada će to tijelo "pozvano vani" (crkva) biti umjesto Njega na zemlji uzimajući Njegovo mjesto. I budući da će taj isti Duh koji je bio u Njemu biti u njima, oni će činiti ista istijana djela. I svi ljudi koji su istinski tijelo Isusa Krista (istinska crkva) očitovat će ista djela kao što je činio Isus i crkva Pedesetnice jer će u njima biti isti Duh. Bilo koja druga crkva koja nema Duha i očitovanja morat će polagati račun Bogu.

Ovdje također kaže da su ovih sedam zvijezda ili sedam glasnika sedmorim dobima u Njegovoj ruci. On ih drži. Odmah znate da ako ih drži u Svojoj ruci povezani su s Njegovom silom. To je ono što ruka označava. Ona označava Božju silu! I Božji autoritet. Ni jedan od njih nije došao u svojoj vlastitoj sili i autoritetu. To je ono što je rekao Pavao. Ni jedan se čovjek ne bi usudio. Potreban je Božji autoritet i sila Duha Svetoga. Evanđelje se propovijeda po Božjem autoritetu u sili Duha. Svi su ovi ljudi bili ovlaštteni Duhom Svetim. Svi su se oni suprotstavili svijetu. Mogli su to učiniti. Bili su puni Boga. Njih je POSLAO ili ovlastio Bog, NE oni sami ili drugi ljudi.

Dakle, imali su ono što svijet nije mogao imati. Isus je rekao da će kad On ode poslati Svoga Duha kojega svijet ne može primiti. To je točno. Svijet ili svjetski sustavi Ga nisu mogli primiti. To je ono što je organizacija - ona je svjetski sustav. Pokažite mi crkvu svjetskog sustava koja je puna Duha Svetoga? Želim je vidjeti. Ako mi možete pokazati takvu crkvu, pronalazite pogrešku u Riječi. Ne, nikako. Ni jedan od ovih glasnika nije bio organiziran. Ili su bili izbačeni ili su izašli jer su se osjećali osuđeno zbog grijeha organizacije. Kako bi Duh Sveti ikako mogao biti u organizaciji kada je organizacija ta koja uzima mjesto Duha, a denominacije uzimaju mjesto Riječi? Zapamtite, "organizacija" je "SMRT". Jednostavno ne može biti nikako drugačije. Ako svijet nadvlada, Duh odlazi.

Da, Duh nije sedam Duhova, već JEDAN. On će uvijek biti isti i djelovati isto. A sedam će glasnika imati istog Duha i naučavati istu Riječ i imati istu silu. A ako je crkva istinska crkva, imat će istog istijanog Duha i Riječ i djela sile koja su imali oni na Pedesetnici. Bit će po iskustvu crkva Pedesetnice, i bit će jezika i tumačenja i proroštva i iscjeljenja. Bog će biti posred nje i Bog će se posred nje objavljivati kao što je uvijek činio. Haleluja! A ona će biti NEorganizirana. Nemojte to zaboraviti.

Dakle, možemo vidjeti da se Isus Krist otkriva kroz doba po Svom Duhu u glasnicima. Oni su kao što je Mojsije bio sinovima Izraelovim. Kao što je on imao otkrivenje za svoj dan, tako je svaki glasnik imao Božje otkrivenje i službu za taj dan. Stoga, kad vidimo da su glasnici u Njegovoj ruci, vidimo Gospoda kako se poistovjećuje s ovim ljudima i daje im Svoju silu. Nije dovoljno što se On povezoao s cijelom crkvom, što smo vidjeli kad je viđen da stoji među sedam zlatnih stalaka za svijeće. Nije čak dovoljno niti da vidimo peterostruku službu Efežana četiri (apostole, proroke, učitelje, evanđeliste, pastire). Jer u svakom dobu crkva zaluta, i to nisu samo laici, već i skupina svećenstva - pastiri su krivi kao i ovce. Tada na scenu dolazi Bog kao Nadpastir u službama ovih sedam ljudi da odvede svoje ljude natrag istini i obilnoj sili te istine. Bog je u Svojim ljudima - svim Svojim ljudima jer nema li tko Duha Kristovog, taj nije Njegov. A On je Riječ. To bi bila Riječ prepoznata u ljudima. Ali On je postavio posebno vodstvo u ove ljude po Svom vlastitom izboru i kroz odlučnu odluku Svoje volje. Oni se pojavljuju jednom u svakom dobu. U njima je isti Duh. Kako je ovo daleko od rimskog krivovjerja. Oni imaju čovjeka po svom vlastitom izboru - jednog za drugim - nijedan ne donosi silu Božju - nijedan ne ostaje u Riječi Božjoj - svaki se ne slaže s onim prije sebe i dodaje ono što želi kao da je Bog. Bog nije u tome. Ali On je u Svom glasniku i onaj koji će imati puninu Boga slijedit će glasnika kao što je glasnik sljedbenik Gospoda po Njegovoj Riječi.

"Onaj koji ima sedam Duhova Božjih i sedam zvijezda." Otk. 3, 1. Kao što se ovaj isti Gospod poistovjetio s čovjekom u utjelovljenju, On se ponovno poistovjećuje s čovjekom po Svom Duhu u čovjeku. "Ovi su Moji," kaže Gospod. Sedam Duhom ispunjenih glasnika su Gospodnji. Oni mogu biti odbačeni. Mogu biti podvrgnuti sumnji. Doista, ljudskim se umovima mogu čak činiti da ne zadovoljavaju uvjete - ipak, oni su glasnici za svoje doba. Bog je upotrijebio jednog Abrahama (on je lagao), upotrijebio je jednog Mojsija (on se pobunio), jednog Jonu (on se nije pokorio), jednog Samsona (on je zgriješio), jednog Davida (on je ubio). Također je upotrijebio jednog Jošuu i jednog Josipa. A oni s grubim mrljama daleko su mnogobrojniji od onih čije se prošlosti čine savršenima. SVI SU BILI I JESU NJEGOVI. Nitko se to ne usuđuje poreći. On ih je upotrijebljavao po i kroz Duha Svetoga kojeg je On stavio u njih. Stajali su ili padali za svog vlastitog Gospodara. I u svima je njima postignuta suverena Božja volja. Neka bi vanjska povijest pokušala ovo opovrgnuti, to još uvijek stoji. Vječni Bog još uvijek hoda među zlatnim stalcima za svijeće i šalje Svoje glasnike po Svom Duhu s Riječju ljudima svakog doba.

OPTUŽBA

Otk. 3, 1b: "Znam tvoja djela: imaš ime da si živ, a mrtav si." Otk. 3, 2b: "Ja ne nadoh tvoja djela savršenim pred Bogom." Dakle, ovdje je uistinu vrlo neobična stvar. U svakom dobu do sad Duh je prije svega hvalio istinske vjernike, a zatim optužio lažni trs. Ali u ovom razdoblju očito postoji tako obijesno neobaziranje prema Gospodu i Njegovoj Riječi da cijela poruka ovom petom dobu odzvanja osudom.

"Znam tvoja djela." Što su bila ta djela koja su uzišla pred Gospoda i prouzročila Njegovo nezadovoljstvo? Pa, znate da se svako doba preklapalo sa sljedećim dobom, stoga u petom imamo nastavak djela četvrtog doba. Ta su djela, kao što dobro znate, bila:

1. Vodstvo Duha Svetoga bilo je zamijenjeno ljudskom hijerarhijom.
2. Čista je Riječ Božja i njena besplatna blagodat svim ljudima bila svrgnuta za crkvena vjerovanja, dogme, crkvene redove itd.
3. Proslavljanje u Duhu i darovi Duha i sve što se odnosi na istinsko zajedništvo zajednice svetih bilo je odbačeno za liturgiju i doslovno proslavljanje idola, poganske gozbe itd.

4. Marijanstvo je preuzimalo veće mjesto u kršćanskom proslavljanju dok ona zapravo nije preuzela mjesto Božanstva, a Sin je bio maknut sa Svog uzvišenog položaja nad svime da bude podređen čovjeku zvanom papa koji se nazvao Kristovim namjesnikom.

Oni koji su se borili protiv ove strašne crkve antikrista bili su uništavani. Oni koji su ostali s njom našli su se pijunom crkve bilo da su bili seljaci ili kraljevi. Njihovi životi nisu bili njihovi vlastiti, a njihovi životi nisu bili ni Kristovi, već su oni tijelom, dušom i duhom pripadali rimskoj crkvi. Govorili su o Kristovoj krvi, a ipak su svoje spasenje kupovali novcem i kupovali oprostjenje grijeha ili zlatom ili pokorom. Bogatiji od njih našli su se u povoljnom položaju kad im je papa Lav X omogućio da kupuju oprost za još nepočinjene grijeha tako da su mirne savjesti mogli planirati svoje užasne zločine i zatim ih ići izvršiti znajući da je papa već oprostio njihove grijeha. Bila im je uskraćena Riječ Božja, tko je stoga mogao znati istinu! Budući da istina dolazi samo iz Riječi, ljudi su bili zatvoreni u tamnici rimske crkve, očekujući smrt, a nakon smrti sud. Ali velika je bludnica, pijana od krvi mučenika i bez pomisli o sudu, divljački teturala da ubije ljude i duhovnom i fizičkom smrću.

Dakle, prema kraju četvrtog doba, što bi također bio početak petog doba, najezda Turaka na Konstantinopolis poslala je učene učenjake istoka s njihovim grčkim manuskriptima na zapad. Tako su rasprostranjena čistoća Riječi i učenja istinskih vjernika. A od velike važnosti nisu bili samo ti izvrsni učitelji, već je također otkriven izum onoga što je postalo osnova naših modernih tiskarskih strojeva olakšavajući proizvodnju knjiga. Stoga nalazimo da je mogla biti zadovoljena velika glad i potražnja za Biblijom. Bog je podigao mnoge moćne ljude od kojih je Luther bio samo jedan. Calvin i Zwingli bili su druge dvije istaknute osobe i osim njih bilo je još mnogo, mnogo onih koji nisu toliko poznati. Međutim, iako sve ovo nije bilo uzalud, baš su ti ljudi zapravo priječili moćno Božje djelo. Prije svega, NISU se protivili braku crkve i države Nicejskog koncila, već su zapravo poticali to jedinstvo. Obrana Evanđelja od strane države bila je dobrodošla iako za nju nije bilo Riječi. I iako možemo vidjeti "bijes čovjeka kako slavi Boga" u takvim događajima kao što su prihvaćanje reformacije i odbacivanje papinskog autoriteta od Henrika Osmog, bilo je to daleko od istine Pedesetnice i zaštite svemogućeg Boga.

Usprkos Lutherovom neprestanom učenju protiv vanjskog uplitanja u pitanja lokalne crkve, iz umova ljudi nije mogao maknuti "biskup nadbiskup" koncepciju crkvenog upravljanja. Stoga je crkva napravili jedan korak u pravom smjeru, ali još je uvijek ostala sputana, tako je ubrzo ponovno zatvorena u istu tamnicu iz koje je bila pokušala umaknuti.

Ipak čaša gadnih djela još nije bila puna. Ne samo da je Luther kroz loše prosuđivanje poticao u bitku i time prouzročio smrt mnoštava, već je Zwinglijeva skupina progonila pobožnog dr. Hubmeyera u zatvor i, iako ga nije predala na lomaču, zapravo je u velikoj mjeri bila odgovorna za njegovu konačnu smrt vatrom. I Calvin nije učinio ništa manje jer je zahtijevao uhićenje Serveta koji je vidio i naučavao *jedinstvo* Božanstva. Država je zatim sudila ovom bratu i na Calvinovo zaprepaštenje bio je spaljen na lomači.

Ako je ikada postojalo vrijeme denominacijske revnosti bilo je to u ovom tragičnom vremenu. Riječi Komenskog opisuju velik dio ove ere. Komenski je napisao "JEDNU POTREBNU STVAR". On uspoređuje svijet s labirintom i pokazuje da je put izlaska napuštanje onog što je nepotrebno i izabiranje jedne potrebne stvari - Krista. Velik broj učitelja, on kaže, razlog je mnoštvima sekta za koje nam uskoro neće ostati imena. Svaka crkva za sebe smatra da je istinska ili barem najčistiji, najistinskiji dio nje, dok među sobom jedni druge progone s najgorčenijom mržnjom. Ne treba se nadati nikakvom pomirenju među njima, oni na neprijateljstvo odgovaraju nepomirljivim neprijateljstvom. Iz Biblije kuju svoja različita crkvena vjerovanja, to su njihove tvrđave i bedemi iza kojih se ukopavaju i opiru svim napadima. Neću reći da su ta ispovijedanja vjere - jer možemo priznati u većini slučajeva da ona to jesu - sama u sebi loša. Ona, međutim, postanu takva time što potpaljuju vatru neprijateljstva. Latiti se iscjeljivanja rana Crkve bilo bi moguće jedino njihovim potpunim uklanjanjem. "Ovome labirintu sekta i raznih ispovijedanja pripada još nešto, ljubav za raspravom... Što se time postiže? Je li ijedna učenjačka svađa ikada bila riješena? Nikada. Njihov se broj samo povećao. Sotona je najveći sofist, nikad nije pobijeđen u prepirci... U Božanskoj se službi

ljudske riječi obično čuju više nego Riječ Božja. Svatko brblja kako mu se sviđa ili ubija vrijeme učenjačkim razmatranjima i pobijanjem gledišta drugih. O nanovom rođenju i kako čovjek mora biti izmijenjen u Kristovo obličje da postane dionikom Božanske naravi (2 Petrova 1, 4) jedva da se išta govori. O moći ključeva, crkva je gotovo izgubila moć svezivanja, ostaje samo moć odriješivanja... Sakramenti, dani kao simboli jedinstva ljubavi i našeg života u Kristu, postali su prigoda za najgorčnije sukobe, razlog uzajamne mržnje, središte sektaštva... Ukratko, kršćanstvo je postalo labirint. Vjera je podijeljena u tisuću malih dijelova i postaješ krivovjercem ako postoji jedan od njih kojeg ne prihvaćaš... Što može pomoći? Samo jedna potrebna stvar, povratak Kristu gledajući Krista kao jedinog Vođu i hodajući Njegovim stopama, stavljajući u stranu sve druge putove dok svi ne dostignemo cilj i ne prispijemo do jedinstva vjere (Ef. 4, 13). Kao što je nebeski Gospodar sve sagradio na temelju Pisama, tako bi mi trebali napustiti sve posebnosti naših posebnih ispovijedanja i biti zadovoljni s otkrivenom Riječju Božjom koja pripada nama svima. S Biblijom u svojoj ruci, trebali bismo vikati: 'Ja vjerujem ono što je Bog otkrio u ovoj knjizi; pokorno ću držati Njegove zapovijedi, nadam se onome što je On obećao.' Kršćani, saslušajte! Postoji samo jedan život, ali Smrt nam dolazi u tisuću oblika. Postoji samo jedan Krist, ali tisuću Antikrista... Tako da znaš, o kršćanstvo, što je jedna potrebna stvar. Ili se okrećeš natrag Kristu ili ideš u uništenje kao Antikrist. Ako si mudar i hoćeš živjeti, slijedi Vođu Života.

Ali vi, kršćani, radujte se u svom uznesenju, ... čujte riječi svog nebeskog Vođe: 'Dođite k Meni.' ... Odgovorite jednoglasno: 'Da, dolazimo.'"

Dakle, upravo sam rekao da je ova era dala ogromno povećanje denominacijskog duha. Ako je ikada bio izložen korintski stav: "Ja sam Pavlov, ja Kefin," bilo je to sad. Postojali su luterani, husiti, Zwinglijeva skupina itd. Takva je fragmentacija Tijela bila žalosna. Živjeli su ime, ali su bili mrtvi. Zasižno su bili mrtvi. Umrli su onog časa kad su se organizirali. Velike su se skupine organizirale i vezale u brak s državom. To je bilo to. Bili su gotovi. Tu su bili ti luterani koji su bili kritizirali rimsku crkvu. Znali su nepravdu političkih i duhovnih jedinstava - pa ipak je Luther (kao kad su Židovi poljuljali Petra) otišao pravo naprijed i umjesto Boga državu načinio braniteljem vjere. Ovo je prva ugledna denominacija koja je izišla iz bludnice, ali kad je Luther umro ona je nedugo zatim imala hijerarhiju kao ona protiv koje se borila. Ovaj je Božji pokret do vremena kad je došla druga generacija bio pravo natrag pod krilom svoje majke. Vratila se, a to čak nije ni znala. Uzeli su svoje vlastito ime iznad Njegovog Imena. Također su živjeli svoje vlastito ime. I sve denominacije danas čine tu istu stvar. Žive svoje vlastito ime, a ne Ime Gospoda Isusa Krista. To se lako vidi jer je svaka crkva znana po načinu na koji proslavlja, ali nijedna nije znana po sili Božjoj. To vam je test. A želim da upravo ovdje primijetite da ova era nije među njima imala znamenje i čudesa. Oni su se odrekli Božje sile za moć države. Držali su se svog vlastitog imena, svoja su imena uveličali. Bio je to taj stari duh dovođenja svakoga u svoje stado. Danas baptisti žele da metodisti prijeđu u baptiste. Metodisti hoće preobratiti prezbiterijance. A pentekosatci žele njih sve. Svatko tvrdi da nudi najviše i da pruža najveće nade - neku vrstu vrata u nebo ili barem put do obilnijeg ulaska. Kako je sve to tragično.

Ovaj je denominacijski duh potaknuo sve denominacije da napišu svoje priručnike i naučavaju svoja crkvena vjerovanja, ustroje svoje urede i crkvene uprave i onda svaka tvrdi da ona, i samo ona, uistinu govori u ime Boga budući da je ona najbolje kvalificirana. Dakle, nije li to točno ono što čine papa i rimska crkva! Oni su upravo tamo natrag sa svojom majkom, bludnicom, i ne znaju to.

Na završetku naših komentara o ovom stihu: "Imaš ime da si živ, a mrtav si," ne mogu vam previše naglasiti da je Bog ovo doba, iako je donijelo reformaciju, umjesto da ga je pohvalio, najozbiljnije ukorio jer JE ONO POSIJALO SJEME DENOMINACIJE KOJA SE ORGANIZIRALA PRAVO NATRAG BLUDNICI nakon što je Bog otvorio vrata bijega. Kad je došlo do odmicanja od Katoličke crkve, ono nije u cijelosti bilo istinski po Pismu, nego više politički. Većina se ljudi priklonila protestantizmu jer su, kao što sam naveo, mrzili rimski sustav političkog i financijskog ropstva. Stoga, umjesto da ovo bude velik duhovan pokret sa svim značajkama utjecaja Duha Svetoga kao kad je Bog koristio isključivo duhovna sredstva da postigne

Svoje ciljeve na Pedesetnici, to je uistinu bilo DJELO U KOJEM JE BIJES ČOVJEKA SLAVIO BOGA i rezultati se podudaraju s poviješću Izraela kad je napustio Egipat i lutao u pustinji ne stigavši u kanaansku zemlju. Međutim, postignuto je mnogo u tome što je makar djelomice bio slomljen jaram Rima, ljudi su sada mogli primiti Riječ Božju i predati se utjecaju Duha bez tako velikog straha kao prije. To je otvorilo vrata velikom misionarskom dobu koje je slijedilo.

Tijatirska se Jezabela nije bila voljna odreći svoje vlasti nad ljudima i stoga vidimo njenu kći Ataliju kako podiže svoju glavu u sardskom dobu nadajući se da će svojim spletkama organizacije moći ugušiti istinsko sjeme.

UPOZORENJE

Otk. 3, 2: "Bdij i ojačaj ono što je ostalo, što samo što nije umrlo. Jer ne nađoh tvoja djela savršenim pred Bogom."

Želio bih da se može reći da je sardsko doba bilo obnova umjesto reformacije. Ne mogu to reći. Riječ ga ne naziva obnovom, već ga zasigurno naziva reformacijom. Da je bila obnova, to bi doba bilo još jedno doba Pedesetnice. Ali nije bilo. Najbolje što se o njemu moglo reći bilo je: "Ojačaj ono što je ostalo, što samo što nije umrlo." Nešto je nedostajalo. O, da, zasigurno jest. Ovo je doba imalo opravdanje, ali je propustilo posvećenje i krštenje Duhom Svetim. To je ono što je bio Božji izvorni plan. To je ono što su imali na Pedesetnici. Bili su opravdani, bili su posvećeni i bili su ispunjeni Duhom Svetim. Pa, poslušajte me, razlog za biti opravdan i posvećen je s ciljem da možete biti kršteni Duhom Svetim. To je razlog što postoji crkva. Ona je hram Božji ispunjen Bogom, samim Duhom Svetim. Isti Duh koji je bio u Isusu dok je bio ovdje na zemlji potičući Ga da čini silna djela koja je činio, vratio se na crkvu na Pedesetnici tako da su oni činili djela koja je On činio. Ovo doba nije imalo ta djela. O, imali su pisanu Riječ (ali ne otkrivenu Riječ). Ovo je bilo razdoblje reformacije. Ali ne boj se, stado malo, Bog je rekao: "Obnovit ću," i ova je reforma imala biti početak toga. On je (prema Svom obećanju) vraćao crkvu iz Sotonine dubine u mračnom dobu u Božju dubinu koju su imali na Pedesetnici i u prvih nekoliko godina postojanja crkve.

Dakle, budite pažljivi i shvatite ovo. U ovom drugom stihu kojeg sam pročitao kaže: "Jer ne nađoh tvoja djela savršenim pred Bogom." Zna li što stvarno "nesavršen" znači? "Neispunjen." Ovo je doba bilo neispunjeno doba. Bilo je samo početak vraćanja. Zato sam rekao da ga je Biblija nazvala *reformacijom* - ne obnovom. Ono je započelo u doktrini opravdanja koja je držala da je spasenje sasvim od Boga. O, kako je Luther propovijedao Božju suverenost i izabranje. Znao je da je to sasvim iz milosti. Odvojio je crkvu od vladavine crkvene hijerarhije. Srušio je idole. Izbacio je ispovijedanja svećenicima. Optužio je papu. Kad je započeo, bilo je to zadivljujuće dobro, ali Bog je 1,500 godina prije bio rekao: "Luthere, ti ćeš započeti stvari, ali tvoje doba neće vidjeti sve to ispunjeno, to ostavljam za kasnije." Haleluja, naš Bog kraljuje! On zna kraj od početka. Da, Luther je bio Njegov glasnik. Nije izgledalo tako dok razmatramo mane. Ali postajao je čovjek zvan Jona, on je također u svom životu imao mane. Bio je prorok iako vi i ja možda ne bismo željeli tako reći na osnovi toga kako je postupao. Ali poznaje Bog one koji su Njegovi i ima Svoj put kao što je učinio s Jonom. Imao je Svoj put s Lutherom u tom dobu i imat će Svoj put do dovršetka.

Dakle, ovo je bilo neispunjeno doba. Bilo je to doba reformacije. Ali takvim ga je Bog želio. Želim vam to ilustrirati na način na koji sam to učinio jednom jako divnom bratu luteranu koji je predsjednik jako divnog internata na zapadu. Bio sam pozvan kod njega kući na večeru s njim i da mu govorim vezano uz Duha Svetoga. Bio je zbunjen oko mnogih stvari i rekao mi je: "Što imamo mi luterani?"

Ja sam rekao: "Pa, imate Krista."

Rekao je: "Mi želimo Duha Svetoga. Misliš li da Ga imamo?"

Rekao sam: "Potencijalno, vi vjerujete za Njega."

Rekao je: "Kako misliš potencijalno? Mi smo gladni za Bogom. Pročitali smo knjigu o pentekostu i darovima Duha, stoga su neki od nas odletjeli u Kaliforniju naći se s autorom. Kad smo došli tamo, rekao nam je da iako je napisao knjigu, on nema darove. Dakle, kada smo vidjeli djelovanje darova u tvojoj službi, željeli smo razgovarati s tobom jer ti o njima sigurno nešto znaš."

Dakle, internat ovog brata je vani na selu i okružen je mnogim jutrima obradive zemlje na kojima studenti mogu raditi i time si plaćati studiranje na fakultetu. Također ima i tvornice koje idu uz farmu da pruže dodatno zaposlenje. Tako sam, koristeći njegova polja da ilustriram svoj primjer, rekao: "Jednom je bio čovjek koji je izišao na svoju vlastitu zemlju zasaditi polje kukuruza. Iščupao je panjeve, počistio kamenje, izorao i istanjurao i onda posadio svoj kukuruz. Svako je jutro pogledao vani po polju, ali jednog je jutra umjesto neplodne zemlje vidio bezbroj malih listića kako niču. Rekao je: 'Hvala Bogu za moje polje kukuruza.'" Tada sam ga pitao: "Je li taj čovjek imao kukuruz?"

Rekao je: "Pa, na neki način jest."

Rekao sam: "Potencijalno da, a to ste bili vi luterani u reformaciji tjerajući svoj listić, razumiješ li? Kukuruz je počeo rasti. (Nakon što je istrunuo u zemlji tijekom mračnog doba.) Nakon nekoliko zglobova bile su divne velike stabljike, a jednog se dana pojavila svilena metlica. Ta je svilena metlica pogledala dolje na listiće i rekla: "Vi stari formalni luterani nemate ništa. Pogledajte na nas, mi smo rasplodivači, veliki misionari. Naš je dan era misionarstva." To je doba metlice bilo veslijevsko doba. Oni su bili najveći misionari i čak su nadmašili nas u našem dobu. Što je to doba učinilo? Raspršilo se poput peludi na povjetarcu.

"Dakle, što je sljedeći korak? Logično, mi mislimo da je to stvarno formiranje i žanje zrna - dovršen ciklus. Ali nije tako. Postoji druga faza. Ta je faza kada se formira komušina ili pljeva da prekrije sjeme. I to je upravo ono što se dogodilo u ovom duhovnom ciklusu. Na prijelazu u dvadeseto stoljeće, na početku laodicejskog doba postojalo je široko rasprostranjeno vjerovanje da je Duh Sveti sišao upravo onako kao što je učinio na Pedesetnici. Ljudi su govorili u jezicima i tvrdili da su kršteni Duhom Svetim s dokazom govorenja u jezicima. Ali mnogo sam puta hodao poljima žita i tamo sam u kasno ljeto otrgnuo klasove pšenice i protrljao ih u svojoj ruci da bih dobio nešto zrnja, kad na moje iznenađenje U TOJ PLJEVI NIJE BILO ZRNA PŠENICE, IAKO JE UISTINU ZASIGURNO IZGLEDALO KAO DA JE TAMO BILO PŠENICE. Ovo je savršena slika takozvanog pentekostalnog pokreta. A da je ovo dokazana činjenica nalazi se u tome što su se ti ljudi ORGANIZIRALI NA DOKTRINI i vezali se točno natrag kao što je učinila organizacija prije njih dokazujući da umjesto da su pravo sjeme, oni su bili pljeva ili zaštitno pokrivalo za sjeme pšenice koje će doći. Ova faza pljeve bila je opasno razdoblje o kojim je Isus govorio u Mt. 24, 24: "Zavodeći i izabrane, kad bi bilo moguće." O, čovjek je mislilo da je ova komušina, takozvano pentekostalno doba, bila istinsko sjeme. Ali se pokazalo da je samo nositelj da prenese život u doba u kojem dolazi istinska obnova i u kojem se Pšenična Nevjesta očituje u sili o kojoj je govorio Ezekiel 47, 2 - 5: "Zatim me izvede na sjeverna vrata i povede me uokolo vanjskim putem k vanjskim vratima koja gledaju na istok. I gle, voda izvirala s desne strane. Čovjek pođe prema istoku s užetom u ruci, izmjeri tisuću lakata i prevede me preko vode, a voda mi sezaše do gležnja. Ondje opet izmjeri tisuću lakata i prevede me preko vode, a voda bijaše do koljena. I opet izmjeri tisuću lakata i prevede me preko vode što bijaše do bokova. Opet izmjeri tisuću lakata, ali ondje bijaše potok koji ne mogoh prijeći, jer je voda nabujala te je trebalo plivati: bijaše to potok koji se ne može prijeći."

"I način na koji je to bilo učinjeno bio je po Božjoj savršenoj volji i programu. Luterani su imali Duha Svetog potencijalno pod opravdanjem, metodisti su Ga imali potencijalno pod posvećenjem, i danas je On vraćen natrag, obnova - Duh Sveti je ovdje."

"*Bdij i ojačaj ono što je ostalo, što samo što nije umrlo.*" Dakle, ovo su ideje izražene u dvjema riječima "bdij" i "ojačaj". Bdjeti ne sadrži samo ideju bivanja budnim, već biti na oprezu. Biti drugačiji insinuiru opasnost i gubitak. Ojačati znači više nago samo dati snagu, to znači učvrstiti i ustanoviti za trajno. Ove se dvije zapovijedi odnose na ono što je preostalo od ISTINE koja sama samo što nije ili "skoro da je" umrla. Ovaj izraz Duha dolazi pred mene kao ilustracija.

Skupina robova u potpunom ropstvu, fizički i moralno, ustala je i pobjegla od onih koji su ih zarobili (uistinu, to je ono što Sard znači: oni koji su pobjegli). Proganjani su i njihova su velika i slavna postignuća skoro izgubljena. Nisu bili ponovno zarobljeni, ali je gotovo sve što se može reći da su pobjegli - nisu potpuno pobjegli kao što prema Riječi neki jesu. Izgubili su mnogo od svojih sloboda. Dakle, Gospod kaže: "Potencijalno ste natrag u ropstvu, pazite da se ne vratite. Da bi se sačuvali od vraćanja, postanite oprezni i ostanite uvijek bdjeti što se tiče stvari vašeg ropstva ili ćete sve izgubiti. Ojačajte se sada u onome što vam je preostalo na takav način da trajno ustanovite ono što imate i tako se osigurate od budućeg gubitka. Ovo će biti vaša prilika da ispunite ono što niste ispunili." Ali jesu li oni nastavili? Ne, nikako. Nisu obratili pozornost na glas Duha i još je jedno doba otišlo u ropstvo i tako je Bog podigao druge koji će izvršiti Njegovu volju. Bog je zaobišao luteransku denominaciju kao što je zaobišao sve druge i oni se neće nikad vratiti. Bog je morao ići dalje i u novom dobu donijeti daljnju istinu i malo više obnove.

SUD

Otk. 3, 3: "Sjeti se, dakle, kako si primio i čuo, pa to čuvaj i pokaj se! Ne budeš li dakle bdio, doći ću na tebe kao lopov, i nipošto nećeš znati sat u koji ću doći na tebe."

Želim pročitati drugi prijevod (Wuest) ovog stiha: "Sjećaj se, dakle, na koji si način primio (istinu kao trajni polog) i na koji si (je) način čuo i štiti (je) i smjesta promijeni mišljenje." Iz ovog je stiha vrlo očito da im je Bog bio dao istinu kao trajni polog. Primili su je i neopozivo je njihova. Sada ostaje vidjeti što će oni s njom učiniti, hoće li je cijeniti ili ne. A to je istina. Dana im je osnovna istina cijelog Evanđelja: "Pravednik će živjeti po vjeri," "spasenje je od Gospoda." Čuli su istinu Biblije koja obara doktrine Rima i poništava sav papinski autoritet. Znali su istinu da crkva ne spašava. Razumjeli su večeru Gospodnju. Shvaćali su vodeno krštenje. Izbacili su likove. Istina? Pa, nikada nije postojalo doba s više ljudi s toliko svjetla za svijetliti. Imali su dovoljno prosvjetljenja da u potpunosti poprave stari sustav ili započnu novi i dopuste Bogu da ih vodi, redak na redak i pravilo na pravilo. Primili su istinu. Željeli su je i čuli su je. Ali pitanje je bilo, kako su je čuli? Jesu li je čuli da na njoj grade ili je to bilo s istim stavom kojeg su imali mnogi Grci - nešto za raspravljati i teoretizirati? Očito je bogata Riječ istine bila slušana na akademski način, a ne za praktično izvršavanje jer je Bog što se tiče toga zahtijevao promjenu mišljenja. Ako je ovo Riječ Božja, što ona uistinu jest, onda je neophodno pokoriti joj se. Nepokoravanje bi donijelo sud. Kad su čuvari svetog hrama nađeni da spavaju, bili su pretučeni, a njihove halje spaljene. Što će Gospod učiniti onima koji su se u ovom dobu opustili u svom čuvanju?

"Doći ću na tebe kao lopov." Drevni su Sard neprestano uznemiravali razbojnici koji su se obrađivali s brežuljaka i pljačkali ljude. Stoga su oni i te kako dobro znali što je Duh govorio time da je dolazak Gospoda kao lopov. Samo će budnost i priprema biti dostatne da bi se bilo spremno za Njegov dolazak. Dakle, znamo da je ovo poruka za lažni trs jer će dolazak Gospoda biti kao što je bilo u dane Noine. Osmero spašenih bili su prilično svjesni predstojećeg potopa te budući da su bili svjesni, bili su pripremljeni i spašeni. Ali svijet bezbožnih bio je zbrisan. Iako su svakodnevno bili u doticaju s pravednima i čuli istinu, odgurnuli su je u stranu dok nije bilo prekasno. Ti potpuno tjelesni ljudi u tom drevnom razdoblju tipiziraju danas takozvane kršćane čiji su životi puni zemaljskih stvari i u njima uživaju do takve mjere da nemaju želju za duhovnim i uopće nisu svjesni ni spremljeni za Njegov dolazak.

HVALOSPJEV

Otk. 3, 4: "Imaš čak i u Sardu nekoliko imena onih koji nisu okaljali svoje halje. Oni će hodati sa Mnom u bjelini jer su dostojni."

Naravno, riječ "imena" znači "ljudi" kao što u Djelima apostolskim 1, 15 što se tiče onih u gornjoj sobi kaže: "Bilo je zajedno oko 120 imena." Ali za mene to ide puno dalje od samo označavanja ljudi, to izlaže tu istinu koja je izložena u svakom dobu koju nam je s velikim naglaskom rekao naš Gospod. Ona je ovo: crkveni sustav ovih doba sastavljen je od dva trsa, istinskog i lažnog. Bog ih je u Svojoj vlastitoj suverenoj svrsi sve stavio zajedno nazivajući ih crkvom. Vidite u ovom dobu kako ih je On ukorio govoreći "crkvi koja je" - ne "crkve su" u Sardu, već ih je stavio zajedno, "crkvi koja je"... "Znam tvoja djela... mrtav si... tvoja su djela neispunjena..." A tada nastavlja: "Ti (ova crkva u Sardu) imaš u sebi nekoliko ljudi koji su ispravni, a ne pogrešni poput većine. Oni hodaju u čistim haljama i dostojni su Me." Dakle, ovi ljudi koji su bili istinski Božji sveti hodali su "svi ugađajući Gospodu". Njihove su halje bile čiste. Vidite, u one bi se dane halje vukle po cesti i kupile blato i prljavštinu. Ovi su pazili kako su hodali tako da nisu bili iskvareni svijetom. Bili su u Duhu i hodali su u Duhu. Bili su sveti i bez mane pred Njim. Tako su ispunili svoju svrhu jer je to ono što Ef. 1, 4 kaže da je Božja svrha za nas: "Da budemo sveti i bez mane pred Njim."

Dakle, iz ovog stiha koji pokazuje da su Božji izabrani "nekoliko imena", možete jasno vidjeti ono što smo naučavali o ovom dobu. Ono je bilo kaotično. Bilo je NEISPUNJENO. Bilo je podijeljeno na mnogo načina i Bog ga je gotovo u potpunosti ukorio. Bilo je slabo i boleljivo i samo što nije umrlo. Nije bilo slavna era kakvom su je tjelesno nastrojani protestantski povjesničari pokušali načiniti. Jedan brzi pogled na to stablo, i vidi se da je bilo izjedeno rakom i uništeno, ogoljeno od lista i bez ploda osim nekog izobličenog i crvljivog ploda koji je brzo padao na zemlju. Ali sačekajte trenutak! Pogledajte bliže. Tamo su na vrhu, na svjetlu sunca, bili neki "prvi plodovi" - "nekoliko imena" - savršeni u Njemu jer su bili rođeni od Njega, ispunjeni Njime i hodali s Njim po Njegovoj Riječi.

Hvala Bogu za "tih nekoliko".

"Oni će hodati sa Mnom." To je ono što Bog kaže da će im dati za ovaj čestiti hod. To je dio njihove baštine koju je On sačuvaao za njih. Ako su bili voljni hodati s Njim kroz napore i zamke života i biti Mu na čast, On će ih nagraditi. On ne zaboravlja našu požrtvovnost ljubavi. Bog će nam uvijek nadoknaditi za naše napore da Mu ugodimo.

Da, hodali su kroz svijet i nisu bili njegovi dionici. Nisu dopustili svjetskim sustavima da ih pobijede. Kad su se slavna imena tog doba predala laskanju države i izabrala političarstvo radije nego duhovnost i bila na svom putu natrag u svijet, ovih je nekoliko zastupalo Riječ Božju i time su poštivali Gospoda. Sada će On za uzvrat poštivati njih. Jer će oni hodati s Njim u bjelini. Oni su se poistovjetili s Njim na zemlji, a sada će se On poistovjetiti s njima u Novom Jeruzalemu. A kako će čudesno biti to poistovjećenje! Raduje me i usprkos tome potiče na plač kad mislim o Njegovom udstojanju jer ćete primijetiti da nije odjeven u drugu boju drugačiju od svetih kao što bi tako učinile zemaljske vođe. Ne, oni su poput Njega, On je poput njih. Oni su poput Njega, kao što je i Ivan rekao, jer "Ga vide kao što jest".

"Jer su dostojni." Shvaćate li Tko ovo govori? To je sam Isus, Dostojni. To je Jedini koji je nađen dostojan uzeti knjigu iz ruke Onoga koji sjedi na prijestolju. A sada ovaj Dostojni govori Svojim svetima: "Vi ste dostojni." Ovdje je Ovaj, Jedini kvalificirani suditi (i uistinu je sav sud predan Njemu), a On kaže: "Vi ste dostojni." Te su riječi zapanjujuće koliko i riječi u Rim. 8, 33b: "Bog kaže da sam pravedan." (Wayev prijevod) Tamo u bijelom svjetlu Božje pravednosti čujte Isusov ugodan glas dok On govori: "Ovi su Moji. Oni su pravedni. Oni su dostojni. Oni će hodati sa Mnom u bjelini."

OBEĆANJE POBJEDNIKU

Otk. 3, 5: "Onaj tko pobijedi, on će biti odjeven u bijele halje i nipošto neće izbrisati ime njegovo iz Knjige života; i priznat će ime njegovo pred Ocem Svojim i Njegovim svetim anđelima."

"Onaj tko pobijedi, on će biti odjeven u bijele halje." Ovo je zapravo ponavljanje 4. stiha u kojem je spomenuto nekoliko onih koji nisu okaljali svoje halje. Godinama prije imali smo uzrečicu koja je bez sumnje uzeta iz ovog stiha. Bila je: "Držite svoje suknje čistima." To je značilo: nemojte se uključiti u dvojbene stvari; drugi će biti uključeni i možda ćete vi biti kušani da se uključite ili će vas netko možda čak pokušati uključiti, ali ostanite nezaprljani svime time skrećući dalje od toga. Dakle, Bog će nagraditi one koji slijede ovaj savjet. Bit će odjeveni u bjelinu kao što je i On odjeven u bjelinu. Petar, Jakov i Ivan su Ga vidjeli na gori Preobraženja i Njegova je odjeća bila bijela kao svjetlost. Upravo će tako biti odjeveni sveti. Njihove će halje sjati, izuzetno bijele.

Vi znate da živimo u vrijeme kraja. Upravo će se u ovom dobu crkve skupiti. I kao što one čak i sada upravljaju svjetskim politikama, uskoro će upravljati financijama svijeta. Tada, ako ne pripadate svjetskoj organizaciji crkava, nećete moći kupovati ili prodavati. Izgubit ćete sve. Oni koji ostanu vjerni Bogu i drže svoje halje čistima od okaljanja ovog "svjetskog sustava" crkvenih poredaka bit će fizički uskraćeni. Suočiti će se s velikom kušnjom da se predaju. Propovjednici će se predati s izlikom da će služiti Bogu unutar okvira antikristovog sustava zvijeri. Popustit će pred ulaganjima i laskanjima hijerarhije. A ljudi će slijediti ove lažne pastire ravno na klanje. Ali će se na sudu svi oni naći goli. Njima neće biti dane te bijele halje, niti će onih hodati s Njim. Ne možete hodati u zamrljanim haljama svijeta držeći se ovdje s đavlom za ruke, a onda očekivati da budete s Bogom. Vrijeme je da se probudite i čujete Božji glas kako viče: "Izidite iz nje (organizirane religije), narode Moj, da ne budete dionici grijeha njezinih, da ne primite od njezinih zala." Amen. Bog govori. Klonite se religija ovoga svijeta kao što se klonite zla. Prestanite hodati sa svijetom i izbjelite svoje halje pokajanjem i krvlju Jaganjčevom. Ali učinite to sada jer sutra može biti prekasno.

"Onome tko pobijedi, nipošto neće izbrisati ime njegovo iz Knjige života." Još jednom dolazimo do vrlo teškog dijela Riječi. Ovaj će stih površno promatran koristiti i arminijanci i kalvinisti da bi pasao njihovim ciljevima. Arminijanci će tvrditi da ovaj stih sigurno poništava Iv. 6, 37 - 44: "Svi koje Mi daje Otac doći će k Meni, a onoga tko dođe nipošto neće izbaciti van. Jer sam sišao s neba ne da bih vršio Svoju volju, nego volju Onoga koji Me poslao. A ovo je volja Oca koji Me poslao: da nikoga od svih onih koje Mi je dao ne izgubim, već da ih uskrisim u posljednji dan. Židovi pak mrmljahu protiv Njega zato što je rekao: 'Ja sam kruh koji je sišao s neba.' Rekoše: 'Nije li to Isus, sin Josipov, komu poznajemo oca i majku? Kako sad govori: 'Sišao sam s neba?'' Odgovori, dakle, Isus rekavši im: 'Ne mrmljajte među sobom! Nitko ne može doći k Meni, osim ako ga privuče Otac koji Me poslao; i Ja ću ga uskrisiti u posljednji dan.'" Arminijanizam Očevu volju ne čini suverenom svrhom, već samo samodopadnom željom dok se On povlači da vidi što svi ljudi čine s Njegovim dobrim i dobrohotnim darovima i samim vječnim životom.

Kalvinisti ne vide to. Oni u ovom stihu vide snažnu utjehu danu napaćenim i opterećenim svetima da bez obzira koliko su vremena zla, koliko je progonstvo strašno jer pobjednik je onaj "tko vjeruje da Isus jest Krist", njemu ime neće biti uklonjeno iz te knjige. Neki također kažu da ova "Knjiga života" nije "Jaganjčeva Knjiga života". Ali kao obično, kad netko površno promatra stih, dođe do površnog razumijevanja.

Mogućnost uklanjanja imena iz Božjih zapisa zaslužuje više od usputnog proučavanja jer je do sada većina proučavatelja samo izvukla zaključak da Bog u Jaganjčevu Knjigu života stavlja imena onih koji su nanovo rođeni u vrijeme njihovog ponovnog rođenja i ako iz bilo kojeg razloga to ime mora biti uklonjeno, prostor u zapisu će naprosto biti prazan kao što je bio prije nego što je tamo stavljeno ime. *To je sto posto suprotno onome što Riječ zapravo uči.*

Neka se na samom početku našeg proučavanja zna da nema NI JEDNOG citata Pisma koji uči da Bog *sada sastavlja* zapis imena. Sve je to bilo učinjeno prije utemeljenja svijeta, kao što ćemo

uskoro pokazati. Također, to nije pitanje jednostavno našeg uključivanja u dvije skupine ljudi od kojih su obje imale priliku primiti vječni život pri čemu ga je jedna skupina primila i imena su im stavljena u zapis, dok drugima koji su odbili imena nisu stavljena. Mi ćemo zapravo pokazati Pismom da će mnoštva koja čak nisu bila ni nanovo rođena ući u vječni život. Koliko god ovo moglo čudno zvučati, to je zasigurno istina. Također ćemo pokazati da postoji skupina ljudi čija imena, stavljena u taj zapis prije utemeljenja svijeta, TA IMENA NE MOGU NI POD KOJIM OKOLNOSTIMA BITI UKLONJENA, ali također ćemo pokazati da će drugoj skupini ČIJA SU IMENA BILA U TOM ZAPISU PRIJE UTEMELJENJA SVIJETA, *NJIHOVA IMENA BITI UKLONJENA*.

Ponajprije, nema osnove za tvrdnje da "Jaganjčeva Knjiga života" nije isto što i "Knjiga života". Knjiga života se može nazvati Jaganjčevom Knjigom života ili Kristovom Knjigom života ili čak Tvojom Knjigom i Knjigom živih. U njoj su zapisana samo imena. Otk. 13, 8: "I poklonit će mu se (zvijeri) svi koji stanuju na zemlji, čija *imena* nisu zapisana u Knjizi života Jaganjca zaklanog od utemeljenja svijeta." Otk. 17, 8: "Zvijer koju si vidio bijaše i nije; izići će iz bezdana i u propast otići. I zapanjit će se stanovnici zemlje, oni kojima imena nisu zapisana u Knjizi života od utemeljenja svijeta, kad vide zvijer koja bijaše i nije, a ipak jest." Otk. 20, 12 - 15: "I vidjeh mrtvace, male i velike, stajali su pred Bogom; i knjige se otvoriše. I duga knjiga bi otvorena, Knjiga života. I mrtvima bi suđeno po onome što je napisano u knjigama, po djelima njihovim. I more dade mrtvace koji su bili u njemu, i smrt i pakao dadoše mrtvace koji su bili u njima; i svaki bi suđen po djelima svojim. I smrt i pakao bijahu bačeni u jezero ognjeno. To je druga smrt. I tko god nije nađen zapisan u Knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno." Možete vidjeti da iako su spomenute druge knjige, uvijek se spominje JEDNA knjiga koja sadrži imena. U Otkrivenju je nazvana "Jaganjčevom Knjigom života" ili "Knjigom života".

Dakle, gdje se nalazi ova knjiga? Luka 10, 17 - 24: "I vrate se sedamdesetorica s radošću govoreći: 'Gospode, i zlodusi nam se u Tvoje Ime pokoravaju!' A On im reče: 'Gledao sam Sotonu kako kao munja pada s neba. Evo, dajem vam vlast da gazite po zmijama i škorpijama, i nad svom silom neprijateljevom, i uopće vam neće nauditi. No ne radujte se tome što vam se duhovi pokoravaju, nego se radije radujte što su vaša imena zapisana na nebesima.' U taj tren obradova se Isus u Duhu te reče: 'Slavim Te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a otkrio malenima. Da, Oče, to se Tebi svidjelo. Sve Mi je predao Otac Moj; i nitko ne zna tko je Sin, doli Otac; niti tko je Otac, doli Sin i onaj kome Ga Sin hoće otkriti.' I okrenuvši se učenicima, reče im nasamo: 'Blagoslovljene su oči koje vide što vi gledate. Jer, kažem vam, mnogi su proroci i kraljevi htjeli vidjeti što vi gledate, ali nisu vidjeli; i čuti što vi slušate, ali nisu čuli.'" Knjiga života se nedvojbeno nalazi na nebesima i pojavit će se na sudu velikog bijelog prijestolja. U ovim je stihovima Isus rekao da su njihova IMENA zapisana na nebesima. Bila su zapisana u Knjizi života jer su upravo tamo stavljena imena. Isus je govorio sedamdesetorici (17. stih), ali je također govorio dvanaestorici (23. stih). Svi su se oni radovali što su im se u Isusovo Ime pokoravali zlodusi. Kristov je protuodgovor bio: "Ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju, nego radije što su vaša imena zapisana na nebesima (Knjizi života)." Ovdje ćete primijetiti da je Juda bio jedan od tih koji su izgonili zloduhe u Isusovo Ime, ali mi znamo da je on bio đavao, sin propasti. Ivan 6, 70 - 71: "Odgovori im Isus: 'Nisam li Ja izabrao vas dvanaesticu - a jedan je od vas đavao.' Govorio je to o Judi Iskariotskome, sinu Šimuna, jednome od dvanaestorice, jer Ga je on trebao izdati." Iv. 17, 12: "Dok sam bio s njima u svijetu, Ja sam ih čuvao u Tvome Imenu; njih koje si Mi dao štiti sam te nijedan nije propao; osim sina propasti: da se ispuni Pismo." Iv. 13, 10 - 11, 18: "Reče mu Isus: 'Tko je okupan, ne treba oprati drugo doli noge, i sav je čist. I vi ste čisti, ali ne svi.' Jer znao je tko će Ga izdati. Zbog toga je i rekao: 'Niste svi čisti.' 'Ne govorim o svima vama. Ja znam koje sam izabrao. Ali neka se ispuni redak Pisma: 'Koji jede kruh sa Mnom, petu na Me podiže.'" Dakle, ako jezik ima imalo smisla, moramo priznati da je Judu izabrao Isus (Iv. 13, 18), a ipak on nije bio čist. (Iv. 13, 10 - 11) *Otac je također dao Judu Isusu*. Iv. 17, 12. (Napomenimo da je "izabiranje" i davanje točna paralela kao u ilustraciji Mojsija i faraona, Jakova i Ezava, jer iako su Ezav i faraon obojica bili predviđeni, bili su predodređeni za gnjev, dok je Mojsijev i Jakovljevi kraj bio proslavljanje. 1 Petrova 2, 8 - 9a pokazuje i pokvarene i izabrane: "Oni se, neposlušni, o Riječ

spotiču - za što su i određeni. Vi pak ste rod izabrani.") Juda je bio ubrojen u dvanaesticu i zapravo je s njima imao udio u službi prije Pedesetnice. Djela apostolska 1, 16 - 17: "Ljudi! Braćo! Trebalo je da se ispuni odjeljak Pisma što ga je prorekao Duh Sveti na usta Davidova o Judi, koji je bio vodič onima što su uhvatili Isusa, a ubrajao se među nas i imao udio u ovoj službi." Udio koji je Juda imao među dvanaesticom i zatim ga izgubio nije bio ni manji od službi drugih jedanaest, niti je to bila strana đavolska služba umetnuta među službe drugih. Djela apostolska 1, 25: "Da primi udio u ovoj službi i apostolstvu od kojega je Juda sagriješivši otpao da ode na svoje mjesto." Juda, đavao, izgubio je od Boga danu službu Duha Svetoga i ubio se te OTIŠAO NA SVOJE MJESTO. *Ime mu je čak bilo u Knjizi života. Ali mu je ime bilo izbrisano.*

Sada, prije nego što nastavimo s ovom mišlju o Judi, vratimo se u Stari zavjet i vidimo gdje je Bog učinio istu stvar. U Post. 35, 23 - 26, Jakov je imao dvanaest sinova, a imena su im bila sljedeća: Ruben, Šimun, Levi, Juda, Jisakar i Zebulun, Josip i Benjamin, Dan i Naftali, Gad i Ašer. Potomci ovih dvanaest sinova postali su dvanaest plemena Izraelovih s izuzetkom da Josip nije imao pleme nazvano po sebi jer je u Božjoj providnosti imalo biti trinaest plemena, a Josipovoj je dvojici sinova bila dana čast da dvanaest povećaju na trinaest. Naravno, znate da je ovo bilo neophodno budući da je Levi bio odvojen Bogu za svećenstvo. Stoga, kad je Izrael napustio Egipat i Bog im dao šator u pustinji nalazimo Levijevo pleme kako služi dvanaestorim plemenima zvanim Ruben, Šimun, Jisakar, Juda, Zebulun, Benjamin, Dan, Naftali, Gad, Ašer, Efrajim i Manaše. Tako ih poimence navodi poredak vojske u Br. 10, 11 - 28. Ne spominje se Josip ni Levi. Ali kad pogledamo u Otk. 7, 4 - 8 gdje kaže: "Sto četrdeset četiri tisuće zapečaćenih iz SVIH plemena sinova Izraelovih," navodi ih ovako: Juda, Ruben, Gad, Ašer, Naftali, Manaše, Šimun, Levi, Jisakar, Zebulun, Josip, Benjamin. Vratili smo se na dvanaest plemena među kojima su poimence navedeni Levi i Josip, ali nedostaju Dan i Efrajim.

Sada navire pitanje, zašto su ova dva plemena izbrisana? Odgovor se nalazi u Pnz. 29, 16 - 20: "Sami znate kako smo boravili u zemlji egipatskoj i kako smo prošli posred naroda kroz koje ste prošli. Vidjeli ste njihove rugobe, njihove idole, drvo i kamen, srebro i zlato, koji su bili među njima. Neka ne bude među vama čovjeka ni žene, roda ni plemena, kojemu bi se srce danas odvratilo od Jahve, Boga našega, pa da ide služiti bogovima onih naroda. Neka ne bude među vama korijena koji rađa otrovom i pelinom. Neka se nitko, čuvši riječi ovog prokletstva, ne nada blagoslovu kazujući u svom srcu: 'Bit će mi dobro iako hodim po prohtjevima srca svoga, povodanj utažam žed! Takvome neće Jahve nikad oprostiti, nego će se gnjev i ljubomornost Jahvina izliti na tog čovjeka, tako da će se sve prokletstvo zapisano u ovoj knjizi na nj oboriti, te će Jahve izbrisati ime njegovo pod nebom." U ovome je proglašeno prokletstvo protiv idolopoklonstva ili duhovnog bludništva. Plemenu koje se okrene idolopoklonstvu ime je imalo biti izbrisano. A povijest dvaju plemena čija su imena bila izbrisana zbog idolopoklonstva nalazi se u 1 Kr. 12, 25 - 30: "Jeroboam utvrdi Šekem u Efrajimovoj gori, i ondje se nastani. Poslije izade odatle i utvrdi Penuel. Jeroboam reče u svom srcu: 'Sad će se kraljevstvo vratiti domu Davidovu. Ako ovaj narod bude uzlazio u dom Jahvin u Jeruzalemu da prinosi žrtve, srce će se ovog naroda vratiti svome gospodaru, Roboamu, kralju judejskome, i mene će ubiti i vratit će se Roboamu, kralju judejskome.' Pošto se kralj posavjetovao, načini dva zlatna teleta i reče im: 'Previše vam je uzlaziti u Jeruzalem! Evo, Izraele, tvojih bogova koji su te izveli iz zemlje egipatske.' Zatim postavi jedno u Betelu, a drugo smjesti u Dan. Bio je to grijeh: narod je odlazio jednome, čak u Dan." Hošea 4, 17: "Efrajim se udružio sa svojim idolima; pusti ga!"

Naročito primijetite da je kazna za idolopoklonstvo bila da je ime tog plemena imalo biti izbrisano "pod nebom". Pnz. 29, 20. Ne kaže da će biti izbrisano "u nebu", već pod nebom. I to je upravo onako kako jest jer je Izrael sada natrag u Palestini i Gospod će uskoro zapečatiti njih 144 000. Ali u tom broju nedostaju Dan i Efrajim.

Otk. 7, 4 - 8: "I čuh broj zapečaćenih - sto četrdeset i četiri tisuće zapečaćenih iz SVIH plemena sinova Izraelovih: iz plemena *Judinog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Rubenovog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Gadovog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Ašerovog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Naftalijevog*, dvanaest tisuća

zapečaćenih; iz plemena *Manaševog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Šimunovog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Levijevog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Isakaravog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Zebulunovog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Josipovog*, dvanaest tisuća zapečaćenih; iz plemena *Benjaminovog*, dvanaest tisuća zapečaćenih." (Primijetite, nedostaju Dan i Efrajim.) Sada s ovim pogledajte Dn. 12, 1 koji se odnosi na ovih sto četrdeset četiri tisuće zapečaćenih tijekom šestog pečata i vremena velike nevolje ili Jakovljeve tjeskobe. "U ono će vrijeme ustati Mihael, veliki knez koji štiti sinove tvog naroda. Bit će to vrijeme tjeskobe kakve ne bijaše otkako je ljudi pa do tog vremena. *U ono vrijeme tvoj će se narod spasiti - svi KOJI SE NAĐU ZAPISANI U KNJIZI.*"

Međutim, nakon ovog razdoblja nevolje (tijekom milenija), kao što je Ezekiel vidio u 48, 1 - 8 i 22 - 29, vidimo plemena još jednom natrag u božanskom poretku. Ali od vremena kada su se Efrajim i Dan udružili s idolima, umrli su i ta plemena više nisu priznata. Dakle, shvaćam da su od uništenja Jeruzalema izgubljeni svi zapisi o svim plemenima tako da nitko ne može sa sigurnošću reći iz kojeg je plemena, ALI BOG ZNA. Taj veliki Bog koji vraća Izrael natrag u Palestinu zna točno iz kojeg je plemena svaki istinski Izraelac i od svih sto četrdeset i četiri tisuće sakupljenih nedostajat će Dan i Efrajim.

Evo plemena Izraelovih. Ez. 48, 1 - 8 i 22 - 29: "A ovo su imena plemena: od krajnjeg sjevera put Hetlona prema Ulazu u Hamat i Haser Enon, od damaščanskoga kraja na sjeveru duž Hamata, od istoka do zapada - dio *Danov*. Uz područje Danovo, od istoka do zapada - dio *Ašerov*. Uz područje Ašerovo, od istoka do zapada - dio *Naftalijev*. Uz područje Naftalijevo, od istoka do zapada - dio *Manaševog*. Uz područje Manašeovo, od istoka do zapada - dio *Efrajimov*. Uz područje Efrajimovo, od istoka do zapada - dio *Rubenov*. Uz područje Rubenovo, od istoka do zapada - dio *Judin*. Uz područje *Judino*, od istoka do zapada, itd." "Od *levitskoga* posjeda i od posjeda gradskoga - koje je usred kneževa - i između *Judina* i *Benjaminova* područja: KNEŽEVO je. Ostala plemena: od istoka do zapada - dio *Benjaminov*. Uz područje Benjaminovo, od istoka do zapada - dio *Šimunov*. Uz područje Šimunovo, od istoka do zapada - dio *Jisakarov*. Uz područje Jisakarovo, od istoka do zapada - dio *Zebulunov*. Uz područje Zebulunovo, od istoka do zapada - dio *Gadov*. Uz područje Gadovo, na južnoj strani, prema jugu, itd."

Druga ilustracija koju bismo mogli uzeti je priča o Izraelu koji je otišao iz Egipta za kanaansku zemlju. *Božja svrha u ovom dobu bila je izvesti Izrael VAN i uvesti ih UNUTRA s ciljem da bi Mu mogli služiti.* Stoga, kad su napustili Egipat, SVI su izišli pod krvlju žrtvenog janjeta, SVI su prošli kroz vode krštenja u Crvenom moru, SVI su uživali u moćnim čudesima, SVI su jeli od mane, SVI su pili iz stijene i, što se tiče očitih vanjskih blagoslova i očitovanja, SVI su sudjelovali na isti i jednak način. Ali kad su došli do Moaba, oni koji su se pridružili gozbi Baala peorskog SVI su umrli. Njihova su mrtva tjelesa popadala u pustinji jer su upravo tamo odbili Riječ Božju i okrenuli se od Nje. Dakle, ovo je ono o čemu govori Heb. 6, 1 - 9 što je tako pažljivo izloženo u perganskom dobu. *Ne možete se slagati samo s dijelom Riječi, morate uzeti CIJELU Riječ.* Postoje ljudi koji se skoro sto posto čine uključenima u Božje stvari. Oni su poput Jude. Nitko osim Isusa nije točno znao kakva je osoba Juda bio. Tako je došao dan kad je Juda učinio točno ono što je Izrael učinio kod Baala peorskog. Odlučio je da se želi pridružiti snagama lažnog trsa - ući u financijsku, političku organizaciju religije anti-Riječi, anti-Krista i tako je učinio. Bio je nasamaren! Drugih jedanaest nisu bili. Nisu mogli biti jer su bili od samih izabranih. Stoga, kad je Juda otišao i izdao Gospoda, njegovo je ime bilo uklonjeno iz Knjige života. (Otk. 22, 19)

Dakle, siguran sam da ste primijetili da su oni čija su imena bila u Knjizi života bili dio religioznog poretka tog dana koji se usredotočio na istinskog Boga i proslavljanje Njega, iako nisu proslavljali po Istini (Riječi). Poput Jude nisu išli do kraja. Vidite kako je Juda bio izabran od Boga. Bio je upućen u istinu. Imao je udjela u znanju tajni. Bila mu je dana služba sile i iscjeljivao je bolesne i izgonio đavole u Isusovo ime. Ali kad je došao konačni obračun, on se prodao za zlato i političku moć. Nije uzišao do Pedesetnice da primi Božjega Duha. Bio je bez Duha. Bez ikakve dvojbe, osoba koja je istinski krštena Duhom Svetim u tijelo Kristovo primajući puninu Duha bit će

u RIJEČI DO KRAJA. To je dokaz krštenja Duhom Svetim. Juda je iznevjerio. Mnoštva iznevjere upravo tu. I kad iznevjere ići dalje u toj Riječi, njihova su imena maknuta iz Knjige života.

Da bismo dodatno razjasnili ovo uklanjanje imena iz Knjige života trebali bismo proširiti naše misli na Izrael u danima Mojsija. Izl. 32, 30 - 34: "Sutradan reče Mojsije narodu: 'Težak ste grijeh počinili. Ipak ću se Jahvi popeti. Možda za vaše grijehе oproštenje pribavim.' Mojsije se vrati Jahvi pa reče: 'Jao! Narod onaj težak je grijeh počinio napravivši sebi bogove od zlata. Ipak im te grijehе oprosti... Ako nećeš, onda i mene izbriši iz Svoje knjige koju si napisao.' Nato Jahve odgovori Mojsiju: 'Onoga koji je protiv Mene sagriješio, izbrisat ću iz Svoje knjige. Nego idi sad! Povedi narod kamo sam ti rekao. Anđeo će Moj pred tobom ići. Ali u dan kad ih pohodim, zbog njihova ću ih grijehа kazniti.'" Više je nego očito da su *imena bila i bit će uklonjena* iz Knjige života prije nego li vremena više ne bude. Na ovom je konkretnom mjestu to bilo zbog idolopoklonstva, kao i kada su Dan i Efrajim izgubili svoja prava kao plemena zbog proslavljanja zlatnih telaca. Svima koji su proslavljali idole imena su uklonjena iz Knjige života.

Kad je Izrael odbacio Božje vodstvo u ognjenom stupu i okrenuo se proslavljati zlatne telce, njihova su imena bila uklonjena iz Knjige života. Izl. 32, 33. (Onoga koji je protiv Mene sagriješio, izbrisat ću iz Svoje knjige.) Ako takvo okretanje idolima zahtjeva kaznu uklanjanja imena iz Knjige života, onda bi sasvim sigurno Izraelovo odbacivanje Isusa Krista kao Mesije zahtijevalo tako strogu kaznu. To je upravo tako. U Psalmima 69 koji izlaže Isusovo poniženje u stihovima 21 - 28 kaže: "U jelo Mi žuči umiješaje, u Mojoj Me žeđi octom napojiše. Nek im stol bude zamka, a žrtvene gozbe stupica! Nek im potamne oči da ne vide, nek im bokovi zasvagda oslabe! Izlij na njih ljutinu, žar Tvoga gnjeva nek ih zahvati! Njihova kuća nek opusti, u njihovu šatoru nek nitko ne stanuje! Jer su progonili koga Ti pokara, bol povećaše onomu koga Ti rani. Na njihovu krivnju krivnju još dodaj, ne opravdali se pred Tobom! *Nek budu izbrisani iz Knjige živih i ne budu zapisani s pravednicima!*" Kad su Židovi odbacili Isusa dogodilo se doslovno okretanje Boga od njih k poganima. Djela apostolska 13, 46 - 48: "Ali im Pavao i Barnaba smjelo rekoše: 'Vama je najprije trebalo govoriti Riječ Božju. No budući da je odbacujete i ne smatrate se dostojnima vječnog života, evo, obraćamo se poganima; jer nam je ovako zapovjedio Gospod: 'Postavih te za svjetlost poganima, da budeš na spasenje do nakraj zemlje.' Kad su pogani to čuli, radovali su se i proslavljali Riječ Gospodinovu te su povjerovali koji su god bili određeni za život vječni."

Ovo ne bi trebalo sugerirati da više neće biti imena iz Izraelovih plemena koja će ostati u Knjizi života jer će mnogi od ovih (ali ne mnoštva) kroz načelo izabranja biti u poganskom crkvenom dobu i ući u tijelo Isusa Krista pokazujući da su njihova imena uistinu ostala u Knjizi života. Također, kao što ćemo pokazati, prema petom pečatu Gospod će mnoštvima mučenički ubijenih Židova dati bijele halje i vječni život. Također, sto četrdeset i četiri tisuće bit će zapečaćene za Njegovog dolaska dokazujući da ni njihova imena nisu bila izbrisana. Ali čak je u Psalmima 69 kao vrlo precizno izloženo da su zli ili nepravedni odbacitelji Krista i uništavatelji Njegovog naroda ti kojima su uklonjena imena.

Kao što je većina Izraela (Božjeg izabranog naroda) izgubila svoja prava u Knjizi života odbacivanjem Isusa, tako će većina poganske crkve također doći u osudu s rezultatom uklanjanja njihovih imena iz Knjige života odbacivanjem Riječi i uslijed toga ulaženjem u svjetski ekumenski pokret koji je lik podignut zvijeri.

Ovdje postoji još jedna poanta za vidjeti. Na sudu velikog bijelog prijestolja bit će odvajanje ljudi. Bit će otvorena Knjiga života i bit će otvorena druga knjiga. Mt. 25, 31 - 46: "A kad Sin čovječji dođe u Svojoj slavi, i svi sveti anđeli s Njime, sjest će na prijestolje slave Svoje. I sabrat će se pred Njim svi narodi, a On će ih odvojiti jedne od drugih kao što pastir odvaja svoje ovce od jaraca; i postaviti će ovce Sebi zdesna, a jarce Sebi slijeva. Tada će Kralj reći onima Sebi zdesna: 'Dodite, blagoslovljeni Oca Mojega, primite u baštinu kraljevstvo pripravljeno za vas od utemeljenja svijeta. Jer sam gladovao, i dali ste Mi jesti; žeđao, i dali ste Mi piti; stranac sam bio, i primili ste Me; gol, i odjenuli Me; bolovao sam, i pohodili ste Me; u tamnici sam bio, i došli ste k Meni.' Tada će Mu odgovoriti pravednici, govoreći: 'Gospode, kada smo Te to vidjeli gladovati i nahranili Te; ili žeđati i dali Ti piti? Kada smo Te vidjeli kao stranca i primili; ili golog i odjenuli?'

Ili kada smo Te vidjeli bolesnoga ili u tamnici i došli k Tebi?' Odgovarajući im, Kralj će reći: 'Zaista, kažem vam, *što ste god učinili jednomu od ove Moje najmanje braće, Meni ste učinili.*' Zatim će reći i onima slijeva: 'Odlazite od Mene, prokleti, u oganj vječit, pripravljen za đavla i njegove anđele! Jer sam gladovao, i niste Mi dali jesti; žedao, i niste Mi dali piti; stranac sam bio, i niste Me primili; gol, i niste Me odjenuli; bolestan i u tamnici, i niste Me pohodili!' Tada će Mu i oni odgovoriti, govoreći: 'Gospode, a kada smo Te to vidjeli gladovati ili žeđati, ili stranca, ili golog, ili bolesnog, ili u tamnici i nismo Te poslužili?' Tada će im On odgovoriti, govoreći: 'Zaista, kažem vam, što god niste učinili jednomu od ovih najmanjih, ni Meni niste učinili.' *I otići će ovi u kaznu vječitu, a pravednici u život vječni.*"

Otk. 20, 11 - 15: "I vidjeh veliko bijelo prijestolje i Onoga što sjedi na njemu, pred čijim licem pobježe zemlja i nebo, i mjesta im se više ne nađe. I vidjeh mrtvace, male i velike, stajali su pred Bogom; i knjige se otvoriše. I duga knjiga bi otvorena, Knjiga života. I mrtvima bi suđeno po onome što je napisano u knjigama, po djelima njihovim. I more dade mrtvace koji su bili u njemu, i smrt i pakao dade mrtvace koji su bili u njima; i svaki bi suđen po djelima svojim. I smrt i pakao bijahu bačeni u jezero ognjeno. To je druga smrt. I tko god nije nađen zapisan u Knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno." Na ovom će sudu biti i pravedni i nepravedni. Tako kaže. OVI PRAVEDNI NEĆE BITI NEVJESTA JER NEVJESTA SJEDI S NJIM NA SUDU. 1 Kor. 6, 2 - 3: "Ne znate li da će sveti suditi svijetu? Pa ako ćete vi suditi svijetu, zar ste nesposobni suditi sitnice? Ne znate li da ćemo suditi anđelima, kamo li ne ovo što je od ovoga života?" Otk. 3, 21: "Onome tko pobijedi dat ću da sjedi sa Mnom na Mojem prijestolju, kao što sam i Ja pobijedio i sjeo sa Svojim Ocem na prijestolje Njegovo." Vidite, Nevjesta je s Njim na prijestolju. Budući da ona ima suditi svijetu, mora sjediti na sudu s Njim. To je točno ono što je Daniel vidio. Dn. 7, 9 - 10: "Gledao sam: prijestolja bjehu postavljena i Pradavni sjede. Odijelo Mu bijelo poput snijega; vlasi na glavi kao čista vuna. Njegovo prijestolje kao plamenovi ognjeni i točkovi kao žarki oganj. Rijeka ognjena tekla, izvirala ispred Njega. *Tisuću tisuća služahu Njemu*, deset tisuća puta deset tisuća stajahu pred Njim. Sud sjede, knjige se otvoriše." Vidite, to je ista scena jer su tisuću tisuća koje služe Njemu Nevjesta, jer tko služi mužu nego žena?

Sada navire pitanje, zašto su ovi pravedni na sudu? Nema drugog mjesta na koje mogu ustati jer ne postoje nego dva uskrsnuća i budući da se nisu mogli kvalificirati za prvo uskrsnuće, moraju ustati u drugom koje je uskrsnuće za sud. Oni koji su se kvalificirali za prvo uskrsnuće (nevjesta) nisu na sudu. Ivan 5, 24: "Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko sluša Moju Riječ i vjeruje Onomu koji Me poslao, *ima život vječni* (to jest, vjernik je već primatelj vječnog života kojeg on sada posjeduje) i ne dolazi u osudu (ne dolazi na *sud*, ono je što stvarno kaže), nego je prešao (trajno) iz smrti u život." Ali primijetite pažljivo, Isus mora imati još jednu skupinu u umu koja će u određenom uskrsnuću primiti vječni život. Oni će ga primiti o uskrsnuću BUDUĆI DA GA PRETHODNO NISU PRIMILI KAO ČLAN NEVJESTE. Iv. 5, 28 - 29: "Ne čudite se tome, jer dolazi čas u koji će SVI *što su u grobovima* čuti Njegov glas: i izići će *koji su činili dobro* - na uskrsnuće života; a koji su *činili zlo* - na uskrsnuće osude." Dakle, svi znamo da Iv. 5, 28 - 29 NIJE UZNESENJE jer će u to vrijeme iz grobova ustati samo mrtvi u Kristu zajedno sa živućom Nevjestom koja je još uvijek na zemlji. 1 Sol. 4, 16 - 17: "Jer će sam Gospodin - sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkanđela i s trubljom Božjom - sići s neba i najprije će uskrsnuti mrtvi u Kristu, a potom ćemo mi živiti, mi preostali, zajedno s njima biti uzneseni u oblacima u susret Gospodinu, u zrak; i tako ćemo uvijek biti s Gospodinom." Ali u Iv. 5, 28 - 29 kaže da će SVI izići *iz groba*. Ovo je isto istijano uskrsnuće o kojem se govori u Otk. 20, 11 - 15 u kojem su MRTVI dovedeni pred Gospoda i suđeni *po njihovim djelima*, i onda su svi kojima imena nisu bila u Knjizi života bili bačeni u ognjeno jezero.

Sada se suočavamo s pitanjem vezanim uz to zašto im na sudu treba biti dan vječni život budući da se čini da poslanice uvjerljivo ukazuju da čovjek mora posjedovati Kristovog Duha ili propasti. Iako se tako čini, ne smijemo baciti sumnju na riječi Isusa koji vrlo naglašeno izlaže da postoje neki nađeni u Knjizi života koji će primiti vječni život ili *prije* općeg uskrsnuća ili *nakon* njega. Pavao ne izbjegava ovu istinu jer vrlo jasno kaže u Fil. 3, 11: "Ne bih li kako prispio k

uskrsnuću mrtvih." Dakle, ova je izjava vrlo neobična. Svi mi znamo da ćemo SVI biti u uskrsnuću, željeli mi biti ili ne. Svi će biti uskrsnuti. Tako, teško da je Pavao govorio: "Ne bih li KAKO prispio k uskrsnuću mrtvih." Prava je istina da on ne govori to. Doslovno čitamo: "Ne bih li kako prispio k "nad-uskrsnuću" od mrtvih." Ovo nije prispijevanje općem ili drugom uskrsnuću, već prispijevanje prvom uskrsnuću o kojem je rečeno: "Blagoslovljen je i svet onaj tko ima udjela u prvom uskrsnuću; nad takvim druga smrt nema vlasti: oni će biti svećenici Božji i Kristovi te kraljevati s Njim tisuću godina." Prvo uskrsnuće nema nikakve veze s drugom smrću. To je na kraju tisuću godina kada SVI OSTALI mrtvi ponovno ožive. I u taj će dan biti onih koji će izići za vječni život i onih drugih koji su uhvaćeni u drugoj smrti. Dakle, ne trebamo nagađati o onima kojima je u drugom uskrsnuću dan život. Rečeno nam je da im je dan na temelju toga što su bili dobrotvori i dobri prema "Braći". Prema onima koji su uskrsnuti i bačeni u ognjeno jezero bit će tako postupljeno zbog njihovog lošeg postupanja prema "Braći". Budući da je ovo Riječ Božja, mi to jednostavno prihvaćamo. Ovdje nema prepiranja, samo jednostavna činjenična izjava.

Da bismo dodatno razjasnili, primijetite posebno riječi Mt. 25, 31 - 46. Ne kaže da pastir doslovce odvaja ovce od jaraca, već je to KAO pastir što odvaja ovce od jaraca. Ovi nisu ovce u ovom određenom vremenskom razdoblju (sudu bijelog prijestolja). Ovce su u Njegovom stadu, čule su Njegov glas (Riječ) i išle su za Njim. ONE VEĆ IMAJU VJEČNI ŽIVOT I NE MOGU DOĆI NA SUD. Ali ovi NEMAJU vječni život i na sudu su. *Dopušteno* im je UĆI U vječni život. Ali na kojim osnovama ulaze u život vječni? Zsigurno ne na činjenici da već imaju Njegov život kao što ga ima nevjesta, već ga primaju jer su bili dobrotvori prema Njegovoj braći. *Oni nisu Njegova braća*: to bi ih učinilo Isusovim subaštinicima. Oni NISU baštinici ničega osim života. Oni s Njim ne dijele prijestolje itd. NJIHOVA IMENA MORA DA SU BILA U KNJIZI ŽIVOTA I DA NISU BILA UKLONJENA. Dakle, zbog njihove ljubavi prema Božjim ljudima oni su priznati i spašeni. Oni su, bez sumnje, služili i pomagali djeci Božjoj. Možda su se kao Nikodem i Gamaliel zauzeli za djecu u vrijeme tjeskobe.

Ako se čini da ovo podsjeća na "obnovu", promatrajte sada pažljivo jer zli NISU obnovljeni, nego odvedeni u ognjeno jezero. Imena mnogih od onih koji su uništeni također su bila u Knjizi života, ali su bila izbrisana jer nisu uspjeli poštivali Božje ljude koji su bili živa očitovana Riječ (žive poslanice) za svoj dan.

Budimo sada ovdje vrlo jasni. Ovi nisu nacije kojima je suđeno i koje idu u milenij jer su Židovima pružili sklonište i pomogli im. To je vrlo jasno zbog zaključka ovih stihova. "I otići će ovi (zli) u kaznu vječitu (ognjeno jezero), a pravednici u život vječiti." Nema zapisa o DVA postavljena suda na kojima su zli bačeni u ognjeno jezero. Samo se zvijeri i lažnome proroku sudi na kraju velike nevolje. Ne, ovo je sud bijelog prijestolja i njima se sudi prema onome što je zapisano u knjigama.

Upravo su u drugom uskrsnuću "dušama pod žrtvenikom", kao što je izloženo u petom pečatu (Otk. 6, 9 - 11), dane bijele halje, i naravno vječni život, ili bijelim haljama ne bi bilo svrhe. "A kad je otvorio peti pečat, ugledah pod žrtvenikom duše zaklanih zbog Riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su imali. I vikali su jakim glasom, govoreći: 'Ta dokle, Gospodaru sveti i istiniti? Zar nećeš suditi i osvetiti krv našu na onima što prebivaju na zemlji?' I dane su svakome bijele halje; i rečeno im je neka počinu još malo vremena dok se ne ispuni broj njihovih sudrugova u službi i braće njihove koja će biti pobijena kao i oni." Dakle, naročito primijetite da nijedan od ovih pod žrtvenikom nije bio ubijen zbog svjedočanstva Isusu. Oni nisu bili poput Antipe koji je bio ubijen jer je čvrsto držao Njegovo Ime. Ovi nisu nanovo rođeni s vječnim životom kao svojim posjedom. Oni ustaju u uskrsnuću i primaju život jer su stajali na Riječi. I primijetite kako ovi viču za osvetom. Oni ne mogu biti nevjestinog kalibra. Nevjesta okrene obraz i povikne: "Oprosti im, Oče, ne znaju što čine." Ovi su Židovi. Moraju biti jer su u petom pečatu, a u četvrtom je pečatu poganska nevjesta otišla u uznesenje. Tako ovi Židovi nisu rođeni od Njegovog Duha. Čak ni ne vjeruju da je Isus Mesija. *Ali budući da ih je Bog zaslijepio radi pogana*, Bog im je dao vječni život na temelju toga što iako nisu mogli doći k Njemu, ipak su bili istinski vjerni svoj Riječi koju su znali i umrli su za nju kao što su mnoštva umrla pod Hitlerom, Staljinom itd. i još će umrijeti.

Upravo u drugom uskrснуću ustaje pet ludih djevice. Primijetite da su one bile djevice. Nisu imale Duha Svetoga, tako da su propustile biti u nevjesti, dok su pet mudrih koje su imale ulje postale dijelom te nevjeste. Ali ovi ljudi, budući da su bili odvojeni ljudi koji su voljeli Boga i pokušavali ostati u Riječi prema onome što su znali o njoj i budući da su bili pomoć u djelu Gospodnjem, ustat će na kraju vremena. Propustit će milenij koji je, što po ovim istinama možete početi uvidati, mnogo važniji i divniji nego što smo ikada mislili ili vjerovali.

Svi su ovi ljudi imali svoja imena u Knjizi života i njihova su imena ostala. Ali čija imena nisu ostala? Oni iz svjetskog sustava crkava koji su se borili protiv nevjeste bit će oni čija su imena uklonjena. Oni su ti koji će pretrpjeti neuspjeh. Bit će bačeni u ognjeno jezero.

Hajmo sada korak dalje, ali prije toga, ponovno pregledajmo dosadašnju argumentaciju. Prije svega, sasvim sigurno znamo da Božji naum ostaje u izabranju. Bio je naumljen u Njemu. Božji je naum bio predstaviti ljude Sebi slične koji će biti Nevjesta Riječi. Ona je bila izabrana U NJEMU prije utemeljenja svijeta. Bila je predviđena i ljubljena prije nego što je uopće bila predstavljena tijekom doba na zemlji. Bila je otkupljena Njegovom krvlju i NIKADA ne može doći na sud. Nikada ne može biti na sudu jer joj grijeh ne može biti uračunat. Rim. 4, 8: "Blagoslovljen je čovjek kojemu Gospod zaista neće uračunati grijeh." Ali, ona će uistinu biti s Njim na Njegovom prijestolju suda sudeći svijetu i čak anđelima. Njezino je ime (svakog od njezinih članova) bilo zapisano u odjeljku Jaganjčeve Knjige života prije utemeljenja svijeta. Drugo, postoji još jedna klasa. Njihova su imena također u Knjizi života i oni će ustati u drugom uskrснуću. Takve su lude djevice i pravednici kao što je o njima rečeno u Mt. 25. U ovoj su klasi također oni koji se ne poklone zvijeri i koji se ne uključe u antikristov sustav, već umru za svoju vjeru iako nisu u nevjesti budući da nisu bili novo rođeni. Ali oni će ustati u drugom uskrснуću i ući u vječni život. Treće, postoje granični kršćani, takvi kakve smo vidjeli u Izraelu kad je izlazio iz Egipta. Ovi su imali svoja imena u Knjizi života i svoja djela zapisana u knjigama. Ovima će, pošto se nisu uspjeli pokoriti Bogu i budući da su bili bez Duha, iako su među njima bila čak i znamenja i čudesa, imena biti uklonjena iz Knjige života. Među ovom će skupinom biti oni poput Jude koji će, iako su potpuno bez Duha, ali su religiozni, u svojim životima imati očitovanje i iako su na knjigama, nisu bili izabrani U NJEMU. U toj će skupini biti također takvi poput Bileama. Četvrti i posljednji su oni čija imena nikada nisu bila niti će ikada biti zapisana na knjigama. Takvi se nalaze u Otk. 13, 8 i Otk. 17, 8: "I poklonit će mu se svi koji stanuju na zemlji, čija imena nisu zapisana u Knjizi života Jaganjca zaklanog od utemeljenja svijeta." "Zvijer koju si vidio bijaše i nije; izići će iz bezdana i u propast otići. I zapanjit će se stanovnici zemlje, oni kojima imena nisu zapisana u Knjizi života od utemeljenja svijeta, kad vide zvijer koja bijaše i nije, a ipak jest." Isus je rekao da će određena skupina prihvatiti *onoga koji je došao u svoje ime*. Taj je antikrist. I to je točno ono što o njima kaže u Otk. 13, 8 i 17, 8. Ovi su bili određeni od Boga, ali ne za izabranje. I s ovom su skupinom takvi koji su poput faraona. O njemu kaže: "Upravo te za *to* podigoh." "Posude gnjeva prikladne za propast." Rim. 9, 17 i 22. Nijedan od ovih nije imao biti stavljen u zapise života. Ne kažem da o njima nema zapisa. Bez sumnje, postoji neka vrsta zapisa o njima, ali NE U ZAPISIMA ŽIVOTA. Njihovom se svrhom postojanja ostatak ove knjige malo bavi, ali možemo dodati još dva citata Pisma. Izr. 16, 4: "Jahve je stvorio opakoga za dan zli." Job 21, 30: "Opaki je ostavljen za dan nesreće, oni će biti izvedeni za dan gnjeva."

Budući da je ovaj dio Riječi ljudskom umu težak za dokučiti, mora ga se vjerom prihvatiti i vjerovati. Neki će se sablazniti onim što sam izložio jer ne uspijevaju razumjeti Božju suverenost koja izlaže da JE BOG BOG *i budući da je On Bog, nitko ne može potući Njegove savjete ili spriječiti Njegovu volju i naum, već On, budući da je svemoguć, vlada u SVIM stvarima i sa svim Svojim stvorenjem čini što god hoće jer su svi bili stvoreni za Njegovu dobrohotnost*. Stoga, kao što Pavao kaže: "Ako Bog uzme jedno tijesto gline, i od tog istog tijesta načini jednu posudu za časnu, a drugu posudu za nečasnu uporabu, tko se može sablazniti i povikati protiv Njega? To da On ima pravo učiniti ovo samo na temelju stvaranja ne možemo poreći. Ipak, On je otišao čak i dalje jer prema Rim. 14, 7 - 9 imamo neosporan dokaz da je Isus platio kupovnu cijenu cijelog svijeta i stoga sa Svojim vlastitima može činiti kako hoće. "Jer nitko od nas ne živi sebi i nitko sebi ne umire. Ako

dakle živimo, Gospodu živimo; i ako umiremo, Gospodu umiremo. Živimo li, dakle, ili umiremo - Gospodinovi smo. *Ta zato je Krist umro i uskrsnuo: oživio je da bude Gospodar nad MRTVIMA I ŽIVIMA.*" (Ovdje se misli na vlasništvo, a NE na odnos.) Ovo je također izloženo u Iv. 17, 2: "Kao što si Mu dao vlast NAD SVAKIM TIJELOM, *da svima koje si Mu dao dade život vječni.*"

Dakle, ako Bogu pripišemo sveznanje, također moramo prihvatiti da je On savršen u mudrosti i pravednosti. Ovaj je plan izabranja i odbacivanja mudrost Božja otkrivena u svim dobima, kao što i kaže u Ef. 1, 3 - 11: "Blagoslovljen Bog i Otac Gospoda našega, Isusa Krista, koji nas je blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u nebesima, u Kristu. U Njemu nas je i izabrao prije utemeljenja svijeta da budemo sveti i bez mane pred Njim, u ljubavi; predodredio nas za posinjenje po Isusu Kristu, za Sebe, u skladu s dobrohotnošću volje Svoje, na hvalu slave Svoje milosti u kojoj nas je prihvatio u Ljubljenome, u kome imamo otkupljenje krvlju Njegovom, oproštenje grijeha, prema bogatstvu Njegove milosti, koju nam je obilno udijelio zajedno sa svom MUDROŠĆU i razumijevanjem obznanivši nam po Svojoj dobrohotnosti tajnu Svoje volje, prema onome što je već prije u Sebi naumio da bi u razdoblju punine vremena okupio u jedno sve u Kristu - i ono na nebesima i ono na zemlji. U Njemu smo i stekli baštinu *mi koji smo predodređeni po naumu Onoga koji sve izvodi prema odluci Svoje volje.*" Stoga, ako je tako Bog naumio da će biti onih čija su imena stavljena u odjeljak Jaganjčeve Knjige života i ne mogu biti izbrisana jer su ona imena Njegove nevjeste, onda mi to moramo prihvatiti. Ako također kaže da postoje oni čija su imena stavljena u zapis Knjige života, ali su u Božjem predznanju oni imali pasti i imena im biti uklonjena, mi to moramo prihvatiti. I ako postoje oni čija imena NIKAD nisu bila stavljena na zapis života, moramo to također prihvatiti. I ako postoje oni koji će ući u vječni život poslije suda bijelog prijestolja samo na temelju toga što su bili dobri i dobrotivi i pravedni prema Božjim izabranima koji su Njegova braća, onda ne možemo a da to ne prihvatimo. JER TKO POZNA UM GOSPODINOV DA GA POUČI? Budimo radije podložni u vjeri Njemu koji je naš Otac i živimo.

Da bismo ovu temu još i jasnije razumjeli, bilo bi mudro pristupiti joj sada sa stajališta crkve kroz doba. Sve do sada smo razmišljali u smislu uklanjanja imena pojedinaca. Sada želimo razmotriti ne pojedince, već skupine predstavljene u crkvi. Da bismo to učinili, usporedit ćemo crkvu kroz doba s pšeničnom biljkom. Zrno pšenice je posađeno s ciljem da se jedno zrno pšenice reproducira i umnoži kroz određeni proces tijekom određenog vremenskog razdoblja. To će jedno sjeme umrijeti, ali će se u umiranju život koji je bio u njemu podići u biljku koja će sa svoje strane biti donositelj ili nositelj tog života koji se ima vratiti k izvornosti u umnoženom obliku. Isus, veliko Kraljevsko Sjeme, je umro. On bez premca, koji je život crkve, stoji posred crkve tijekom svih sedam crkvenih doba dajući Svoj život crkvi (nositelju ili donositelju) s ciljem da sam Njegov život bude reproduciran u tijelima kao Njegovom u uskrsnuću. Upravo će za uskrsnuća Kraljevsko Sjeme vidjeti mnogo *kraljevskog sjemenja* poput Sebe i oni će biti kao što je On jer, kaže Ivan, "bit ćemo poput Njega". To je ono na što je Ivan Krstitelj upućivao kad je rekao da će Isus skupiti žito u žitnicu. To je bilo uskrsnuće u koje su ušli otkupljeni koji su bili izabrani za život vječni.

Dakle, zapis o ovoj pšeničnoj biljci čiji je cilj reproducirati originalno sjeme u umnoženom obliku je KNJIGA ŽIVOTA. Ponavljam, povijest ili zapis o ovoj pšeničnoj biljci je Knjiga života, od čega je dio te Knjige života ZAPIS VJEČNOG ŽIVOTA. (Odjeljak Knjige života.) To se uvjerljivo vidi razmatrajući pšeničnu biljku. Posijano je golo sjeme. Uskoro se vidi list. Ali to još nije pšenica. Zatim izraste u stabljiku. To još nije pšenica. Tamo je život, ali ne pšenica. Zatim je na kraju stabljike mali cvjetni klas koji tjera metlicu. Još uvijek je pšenična biljka, ali još nema pšenice. Zatim se biljka opraši i vidimo rast pljeve. Ovo jako nalikuje pšenici, ali to još nije sjeme. Zatim se u komušini oblikuje pšenica. Sada se vratila na ono što je izvorno bila. Sada se žanje dozrela pšenica.

Isus Krist je umro. Dao je Svoj život. Taj se život imao vratiti na crkvu i donijeti mnogo sinova kao što je On za slavu u uskrsnuću. Ali kao što je pšenično sjeme moralo imati nositelja da donese umnoženo pšenično sjeme, tako je i morala postojati crkva koja je imala biti nositelj Kristovog života. Kao što su list, stabljika, metlica i komušine bili nositelji za sjeme ali NE samo

sjeme, tako je crkveni kolektiv kroz doba bio nositelj istinskog SJEMENA, iako ne samo Sjeme. Zato možemo reći da je Knjiga života CIJELA PŠENIČNA biljka.

Prođimo to još jednom. Ovdje je to originalno sjeme koje je bilo posađeno. Donijelo je list. To nije bilo to. Donijelo je stabljiku. Ni to također. Ovdje dolaze komušine u kojima se treba oblikovati pšenica. To nije to. Pojavljuje se metlica. ZATIM NA TE TUČKE PADA PELUD. DIO TE BILJKE JE OŽIVLJEN. NEŠTO SE OD TOG ORIGINALNOG SJEMENA KOJE SE POPELO KROZ OSTATAK BILJKE PRETVARA U SJEME. Zašto cijela biljka nije otišla u sjeme? Zato što je bila stvorena s tim ciljem. Samo se dio te biljke može vratiti da bude sjeme jer je samo dio te PŠENIČNE BILJKE PŠENICA VJEČNOG ŽIVOTA.

Imate savršen tip toga u Izraelu kad je napuštao Egipat. Izišli su s nekih dva milijuna ljudi. SVI su umaknuli kroz žrtvenu krv. SVI su bili kršteni u Crvenom moru, SVI su ustali iz vode uživajući očitovanje Duha Svetoga i blagoslove, SVI su jeli hranu anđela, SVI su pili iz stijene koja ih je pratila. Ipak, osim male nekolicine, nisu bili ništa nego nositelji za djecu koja su trebala slijediti nakon njih i ući u kanaansku zemlju. Sav Izrael NIJE Izrael. I svima su, osim sićušne manjine, imena izbrisana iz Knjige života.

Isto imamo upravo danas u crkvi. Imena će biti izbrisana iz Knjige života. Nijedno ime neće biti izbrisano iz Knjige vječnoga života jer je to drugi zapis iako sadržan u Knjizi života. OVO JE TO SVJEDOČANSTVO: BOG NAM JE DAO ŽIVOT VJEČNI I TAJ JE ŽIVOT U NJEGOVU SINU. TKO IMA SINA - IMA (VJEČNI) ŽIVOT; TKO NEMA SINA - NEMA (VJEČNOGA) ŽIVOTA. *A oni koji imaju taj život bili su u NJEMU prije utemeljenja svijeta.* BILI SU IZABRANI U NJEMU PRIJE UTEMELJENJA SVIJETA. To VELIKO KRALJEVSKO SJEME, Isus Krist, bio je posađen (umro je) i taj se život koji je bio u Njemu popeo kroz pšeničnu biljku i reproducira se u mnoštvima pšeničnog sjemenja, u njima ima isti život i poput Originala je jer su oni po Duhu originalni.

Sada možemo vidjeti zašto otkupljenoj (koju je izvorni vlasnik kupio natrag) nevjesti (ona je bila u Njemu kao što je Eva bila u Adamu) njena "imena članova" nikada ne mogu biti maknuta iz zapisa. Ona je dio Njega. Ona je na prijestolju. Nikada ne može biti suđena. Svatko u nevjesti je član Njega, a On ne gubi ni jednoga. Ali to nije tako što se tiče "svih" u Knjizi života. Jer su među njima čak i oni poput Jude itd. koji imaju DIO u zapisu, ali su im imena uklonjena. Možemo vidjeti one koji dođu u posljednjim danima i nakon što su učinili divna djela, Isus će reći da ih On nikad nije poznao. To nije da On nije znao za njih. Njegovo sveznanje to isključuje. Već oni nisu bili predviđeni kao u nevjesti, a niti su bili predviđeni kao među pravednicima drugog uskrsnuća. Nisu donijeli plod (jer su bili izvan Riječi - nisu ostali u njoj) i stoga su bili osuđeni na smrt. Zatim, kao što smo prethodno pokazali, ima onih koji su se zauzeli za nevestu i bili joj pomoć i utjeha. Njima su imena ostala u Knjizi života i idu u vječiti život. Naposljetku, ima onih kao što je faraon, čija imena nikada nisu bila u Knjizi života i ti su također bačeni u ognjeno jezero.

Stoga, zrno pšenice koje je postalo biljkom za žetvu zapis je crkve. I baš kao što cijela pšenična biljka nije pšenično sjeme i kao što se u žetvi ne koristi cijela biljka, tako je s crkvom - cijela crkva nije nevjesta, niti je cijeloj dan vječni život, već je DIO nje skupljen u žitnicu, a DIO je nje sačuvan da bi mogao ući u vječni život u drugom uskrsnuću, a DIO nje koji je ubrojen u pljevu je spaljen u ognjenom jezeru. A ovo je točno ono što su rekli Ivan Krstitelj i Isus, jer je Ivan rekao da će pšenica biti skupljena u žitnicu, a pljeva spaljena. Isus je rekao: "Svežite ljulj i zatim skupite pšenicu." Ekumenski će pokret svezati zajedno crkve ljulja jer PRVO mora biti svezan ljulj, a iako je njihov kraj spaljivanje, nisu spaljeni za svog svezivanja već su sačuvani za kasnije, što je na kraju tisuću godina ili drugo uskrsnuće. Ali jednom kad je ljulj svezan, može se dogoditi uznesenje i tako biva u neko vrijeme između svezivanja i otkrivenja antikrista. Zatim će doći dan kad će SVI stati zajedno kao što se vidi u Danielu. Tamo će biti Kralj sa Svojom nevjestom, a pred njima će biti mnoštva kojima ima biti suđeno. Da. SVI su tamo. Sve su knjige otvorene. Napravljen je konačan raspored SVIJU. Žetva je uistinu završena. Jednom otvorene knjige su zatvorene.

U zaključku ove teme za ovaj put, dopustite mi ukazati na izjavu danu na njenom početku u kojoj sam rekao da ni jedan citat Pisma ne govori da Gospod SADA sastavlja zapis imena. To je

uistinu tako. Međutim, postoji citat Pisma koji ukazuje na buduće sastavljanje. Nalazi se u osamdeset i sedmom psalmu. Ovaj psalam govori o Gospodu koji zapisuje imena svih onih rođenih na Sionu. Ni u kojem se slučaju ne može pretpostaviti da Bog mora čekati do kraja doba ili tog vremenskog razdoblja u kojem se bavi Sionom da bi znao tko se sve može roditi na Sionu. Opet, to bi isključivalo sveznanje. On zasigurno zna tko sve sačinjava taj broj. Nego, što je to? Nije li to jednostavno revidiran popis gdje Bog jednostavno postavlja u novi zapis ona imena koja su ostala nakon drugog uskrsnuća, a odnosila su se na Sion? Zasigurno, to je to.

"I priznat ću ime njegovo pred Ocem Svojim i Njegovim anđelima." Prozivka u nebu! "Umre li čovjek, hoće li ponovno oživjeti? Čekat ću sve dane dodijeljenog mi vremena, dok ne dođe moja promjena. Zvat ćeš me, a ja ću Ti se odazvati: zaželjet ćeš se djela Svojih ruku." Veliki Pastir zove Svoje ovce po imenu. Božji stvaralački glas ih poziva iz praha ili mijenja njihove atome iako nisu usnuli. To je uznesenje. To je velika svadbena večera Jaganjca i Njegove nevjeste.

Ali uznesenje nije jedina prozivka. Tamo, za drugog uskrsnuća, na velikom sudu bijelog prijestolja, imena će biti priznata pred Ocem i anđelima Njegovim. Dakle, rekli su mi oni koji znaju da je najmilozvučniji zvuk ljudskom uhu zvuk imena te osobe. Kako ljudi vole da im se imena javno spominju. Kako vole pohvalu. Ali nijedan zemaljski glas neće nikada izgovoriti vaše ime tako milozvučno kao što će Božji glas ako je vaše ime u Knjizi života i ostane tamo da bude otkriveno pred svetim anđelima. Kakav će to biti dan kad čujemo Isusa da kaže: "Oče, oni su priznali Moje Ime pred ljudima u danima svog zemaljskog hodočašća. Sada ću Ja priznati njihova imena pred Tobom i svim nebeskim anđelima."

"Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama!" Još je jednom Duh govorio. Još smo jednom pregledali zapis onoga što je Duh rekao još jednom dobu. I uvidjeli smo da je zapis ispravan. Još je jedno doba prošlo i ispunilo se točno onako kako je On rekao da će biti. Kakva je to utjeha nama koji se nadamo biti u nevjesti posljednjeg dana jer to potiče naša srca da skaču od veselja što je On vjeran i izvršit će svako Svoje obećanje. Ako je On bio vjeran i istinit onima iz sardskog doba, onda je jednako vjeran ovom našem dobu. Ako će ih On Svojom milošću i silom primiti i odati priznanje, onda će tako i nas. Pođimo, dakle, k savršenstvu, i susretnimo Gospodina u zraku i budimo zauvijek s Njim.